

**KONSTYTUCJE
I
DYREKTORIUM GENERALNE
Towarzystwa Boskiego Zbawiciela**

Kraków, dnia 2 lutego 2015 roku

Wstęp do wydania polskiego Konstytucji i Dyrektorium Generalnego Towarzystwa Boskiego Zbawiciela

Drodzy Współbracia!

Konstytucje są dokumentem, który niewątpliwie najwyraźniej ukazuje cel i charyzmat zakonny. Są one źródłem tożsamości osób wkraczających na drogę wyznaczoną przez zakonodawcę. Określają styl egzystencji zdeterminowanej radami ewangelicznymi, wyznaczają kierunek apostolskiej aktywności, doceniają wartość społeczności, którą jest wspólnota zakonna oraz dają wskazówki dotyczące formacji i zarządzania.

Mimo upływu wielu lat, idee i wskazania Ojca Franciszka Marii od Krzyża Jordana zawarte w Konstytucjach Towarzystwa Boskiego Zbawiciela, nie przestały być aktualne, mało tego, dzięki odpowiedzialnej i pełnej szacunku refleksji uczestników kolejnych kapituł generalnych, zostały one jeszcze bardziej uwytłumaczone. Można śmiało powiedzieć, że nasze konstytucje ciągle żyją i dojrzewają w świetle Ewangelii, wskazań Nauczycielskiego Urzędu Kościoła, wewnątrzzakonnych badań oraz mądrze odczytywanych znaków czasu.

Kolejne polskie wydanie konstytucji i dyrektorium generalnego uwzględnia zmiany wprowadzone przez XVIII kapitułę generalną, która odbyła się jesienią 2012 roku w Krakowie. Nie jest ono jedynie realizacją koniecznego zadania aktualizacji, ale przede wszystkim ma służyć każdemu polskiemu salwatoriani-

nowi jako narzędzie do jeszcze lepszego poznania myśli Założyciela oraz ugruntowania salwatoriańskiej tożsamości.

Zachęcam do częstej osobistej i wspólnotowej lektury reguł zakonnych i życzę radości z odkrywania na nowo Jordanowskiego geniuszu i wartości naszego powołania.

Kraków, 17 stycznia 2015 roku

ks. Piotr Filas SDS
Prowincjał

**Kongregacja ds. Instytutów Życia Konsekrowanego
i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego**

Prot. N. R. 32 – 1/2006

OJCZE ŚWIĘTY,

Przełożony generalny Towarzystwa Boskiego Zbawiciela,
w imieniu Kapituły Generalnej,
prosi Jego Świątobliwość
o zatwierdzenie zmian artykułu 731 Konstytucji, ze względu
na przedstawione powody.

Kongregacja ds. Instytutów Życia Konsekrowanego
i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego,
po uważnym rozważeniu tej kwestii, zatwierdza i potwierdza
wyżej wspomniane zmiany,
zgodnie z prośbą.

Bez względu na odmienne postanowienia.

Watykan, 27 listopada 2012

João Kard. De Aviz
Prefekt

Ks. Sebastiano Paciolla O. Cist.
Podsekretarz

Drodzy Współbracia!

Minęło prawie dziesięć lat od ostatniego wydania naszej konstytucji i dyrektorium generalnego. Zawierało ono zmiany w regulach, dokonane przez XVII kapitułę generalną. Obecne nowe, czwarte wydanie obejmuje dalsze zmiany w naszych przepisach, poczynione przez XVIII kapitułę generalną (2012 r.).

Czwarte wydanie zawiera dekrety zatwierdzające Stolicę Apostolskiej jak również list ks. Gerarda Rogowskiego SDS, byłego przełożonego generalnego i emitenta pierwszej edycji. Ponieważ konstytucja i dyrektorium generalne są aktualnie dostępne na oficjalnej stronie internetowej Towarzystwa, co ułatwia wyszukiwanie według słów, edycja niniejsza nie zawiera indeksu analitycznego. Zmiany w konstytucji i dyrektorium generalnym zatwierdzone przez XVIII kapitułę generalną weszły w życie dnia 27 listopada 2012 roku.

Ważne jest, żeby aktualna i dokładna edycja konstytucji i dyrektorium generalnego była dostępna dla każdego członka Towarzystwa. Widzimy, że konstytucja wyraża autentycznego ducha naszego Czcigodnego Założyciela Franciszka Marii od Krzyża Jordana, przystosowanego do naszych obecnych warunków.

W swoim przemówieniu z kapituły w dniu 7 stycznia 1898 roku O. Jordan wymienił trzy błogosławieństwa, których doświadczamy zachowując reguły: „...przyczyniają się [one] wielce do osobistego uświęcania się współbraci. Prowadzą do pokoju i harmonii w rodzinie, i pomagają ogromnie w pełnieniu uczynków na chwałę Bożą i dla zbawienia dusz”. Mam nadzieję, że

będziecie kontynuowali regularne czytanie, refleksję oraz modlitwę nad treścią konstytucji i dyrektorium generalnego, abyśmy naprawdę mogli doświadczać błogosławieństwa, przeżywając charyzmat, jakim został obdarzony nasz czcigodny Założyciel i nasze Towarzystwo Boskiego Zbawiciela.

Rzym, 1 stycznia 2015 roku

Ksiądz Milton Zonta SDS
Przełożony Generalny

Ksiądz Raúl Gómez Ruiz SDS
*Wikariusz Generalny
i Sekretarz Generalny*

Kongregacja ds. Instytutów Życia Konsekwowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego

Watykan, dnia 26 września 2006 roku

Prot. n. R 32-1/2006

DEKRET

Drogi Księżu Urbański,

Niniejszy list stanowi odpowiedź na Księdza list z dnia 16 sierpnia 2006 r., w którym przedłożył Ksiądz do zatwierdzenia pewne korekty w Konstytucjach *Towarzystwa Boskiego Zbawiciela* przyjęte przez XVII Kapitułę Generalną. Doceniamy klarowne przedstawienie zmian, co pozwala na większą precyzję Waszego prawa własnego.

Niniejszym listem mamy przyjemność zatwierdzić zmiany w Artykułach 320, 407, 606, 616, 706, 707, 712 §a, 723, 724, 729, 731 §a i §b, 733, 734, 737 §b i 738, zgodnie z tekstem przedstawionym w liście Księdza i zachowanym w naszym Archiwum. Z osobistymi najlepszymi życzeniami i modlitwą o Boże błogosławieństwo dla Księdza Kongregacji, pozostaję

szczerze oddany w Chrystusie,

Abp Gianfranco Gardin OFM Conv.

Arcybiskup Sekretarz

Ks. Vincenzo Bertolone SdP

Podsekretarz

Ksiądz Andrzej Urbański SDS

Przełożony Generalny

Towarzystwo Boskiego Zbawiciela

Via della Conciliazione 51, 00193 ROMA

Sacra Congregatio
pro Religiosis
et Institutis Saecularibus

Prot. N. R 32-1/81

DEKRET

Towarzystwo Boskiego Zbawiciela, którego generalat znajduje się w Rzymie, ma za swój cel apostołski głoszenie wszystkim ludziom, że Jezus jest Zbawicielem.

Zgodnie ze wskazaniem Soboru Watykańskiego Drugiego i innymi przepisami Kościoła, Instytut ten przygotował nowy tekst Konstytucji, które Przełożony Generalny, na polecenie Kapituły, z szacunkiem przedłożył Stolicy Świętej do zatwierdzenia.

Święta Kongregacja Zakonów i Instytutów Świeckich, po dokładnym zbadaniu tekstu przez „Konsultorów” i po uwzględnieniu pozytywnej opinii „Congresso”, mocą niniejszego dekretu aprobuje i zatwierdza Konstytucję wraz ze zmianami dokonanymi przez „Congresso” w tekście urzędowym, który został złożony w archiwum tejże Świętej Kongregacji, zachowując przepisy, których prawo nakazuje przestrzegać.

Niech wierność duchowi Ojca Franciszka Marii od Krzyża Jordana prowadzi członków do życia i pracy w wierności Kościołowi, służąc równocześnie innym w prostocie i pokorze i niech w ten sposób głoszą dobroć i miłość Boga, naszego Zbawiciela.

Rzym, dnia 8 grudnia, Uroczystość Niepokalanego Poczęcia
Najświętszej Maryi Panny, w roku 1983.

Edward Kard. Pironio
Prefekt

Abp Augustyn Mayer OSB
Sekretarz

Wstęp do wydania z 1984 r.

W dniu 8 grudnia 1983 roku, w rocznicę założenia naszego Towarzystwa, Stolica Świąta, przez Świętą Kongregację Zakonów i Instytutów Świeckich, zatwierdziła tekst naszych Konstytucji, które zostały przez nas przerobione i odnowione, zgodnie ze wskazaniami Kościoła.

Mam dzisiaj zaszczyt przedstawić Członkom Towarzystwa pierwsze drukowane wydanie urzędowego tekstu poprawionych Konstytucji i zachęcić wszystkich Współbraci do przyjęcia i wewnętrznego zaakceptowania odnowionych Konstytucji, które w odniesieniu do naszego Towarzystwa są wyrazem Bożego planu, dostrzeżonego przez naszą wspólnotę i przez Kościół.

Konstytucje wchodzi w życie urzędowo w dniu 16 czerwca 1984 roku, dokładnie w dniu urodzin naszego Założyciela, Ojca Franciszka Jordana, i jednocześnie w święto Matki Bożej, Królowej Apostołów.

Konstytucje, jako fundamentalna reguła życia w naszym Towarzystwie, mają za cel szczegółowe uwydatnienie tego, co rozstrzyga o charakterze naszej wspólnoty zakonnej, a mianowicie: zasad duchowych i doktrynalnych konkretyzacji charyzmatu naszego Założyciela oraz niezbędnych norm prawnych, które inspirować mają szczególny rodzaj życia ewangelicznego we wspólnocie salwatoriańskiej i tworzą jej strukturę.

Postanowienia i sprawy, które podlegają zmianom i strukturze, które zależą od czasu, miejsca, kultury, itd., zostały umieszczone w Dyrektorium Generalnym i Statutach. One to na swój sposób i na bazie bardziej zmiennej pomagają również odpowiednio do wymagań czasu wyrazić duchowość i organizację naszej wspólnoty zakonnej. Konstytucje, Dyrektorium Generalne i Statuty

tworzą razem sensowną całość, która wyraża zarówno dynamiczną stałość, jak i zdecydowaną gotowość do adaptacji.

Można mieć nadzieję, że odnowione reguły odrodzą życie i posłannictwo naszej wspólnoty i że będą często przedmiotem naszej osobistej i wspólnej medytacji, modlitwy i refleksji.

Nasz Czcigodny Założyciel, Ojciec Franciszek Jordan, zachęca nas usilnie: „Zróbcie sobie postanowienie, że będziecie zawsze studiowali świętą regułę, która jest waszą księgą prawa, że będziecie ją rozważali, że uczynicie ją częścią waszego życia, aby móc jej dokładnie przestrzegać, jak dalece pozwala słabość ludzka. Święta reguła jest waszą przewodniczką i matką, do której powinniście z miłością przyłgnąć, jako do tej, która chroni, przestrzega i poucza was, jak kierować waszym życiem” („Słowa i Upomnienia”, rozdział XI, numer 12).

Niech nowe reguły będą skuteczną pomocą dla każdego Salwatorianina, aby mógł w pełni przyswoić sobie salwatoriański styl życia, polegający na całkowitym poświęceniu się Bogu i na pełnieniu wzniesłego posłannictwa, „Aby nie spocząć w zadowoleniu, aż wszyscy ludzie poznają i pokochają Jezusa i będą Mu służyli, jako swemu Zbawicielowi”. Niech wreszcie nowe reguły przemówią do serc wielu ludzi dzisiaj i jutro, abyśmy w ten sposób mogli stale wzrastać w liczbę.

Rzym, dnia 11 lutego 1984 roku

Ks. Gerard Rogowski SDS
Przełożony Generalny

Przedmowa

Najmilsi, nauczajcie wszystkie narody, a zwłaszcza dzieci, aby poznali prawdziwego Boga i Tego, którego posłał, Jezusa Chrystusa. Zaklinam was wobec Boga i Jezusa Chrystusa, który będzie sądził żywych i umarłych, na przyjście Jego i na Jego Królestwo: głoscie Słowo Boże wytrwale, w porę i nie w porę, pouczajcie z wielką cierpliwością i mądrością. Idźcie i głoscie wytrwale ludowi wszystkie słowa życia wiecznego. Słowem i pismem głoscie wszystkim nieustannie naukę niebieską. To jest wola Bożą, najmilsi, aby wszyscy poznali prawdy wieczne. Błagam was, nie szczędźcie wysiłku w głoszeniu całej nauki Bożej, abyście mogli powiedzieć za świętym Pawłem: Jestem wolny od krwi wszystkich. Nie ustawajcie we dnie i w nocy nawet ze łzami napominać każdego. Nie zaniedbujcie niczego, co pożyteczne, aby publicznie i prywatnie nauczać wszystkich i głosić prawdy Boże.

Reguła z roku 1884

KONSTYTUCJE
Towarzystwa
Boskiego Zbawiciela

ROZDZIAŁ PIERWSZY

Nasze powołanie i posłannictwo salwatoriańskie

Celem Apostolskiego Towarzystwa Nauczania jest, zgodnie z poleceniem Opatrzności Bożej, rozszerzanie, bronienie i umacnianie wiary katolickiej wszędzie, na całym świecie. Dlatego przez nauczanie kościelne wykonywane słowem i pismem zmierza ono do tego, aby wszyscy ludzie coraz doskonalej poznawali jedynego prawdziwego Boga i Tego, którego posłał, Jezusa Chrystusa, aby prowadzili święte życie i ratowali dusze.

Reguła z roku 1882

101

Dobroć Boga i miłość do ludzi ukazała się w Jezusie Chrystusie. W Nim, jedynym prawdziwym Zbawicielu świata, wszyscy ludzie są powołani do zjednoczenia z Bogiem i między sobą, aby tworzyć Lud Boży. Ksiądz Franciszek Maria od Krzyża Jordan, natchniony Duchem Świętym i w trosce o zbawienie wszystkich, założył Towarzystwo Boskiego Zbawiciela i nadał mu cel apostołski, aby głosić wszystkim ludziom, że Jezus jest Zbawicielem.

102

Chrystus zachęca nas, podobnie jak apostołów, do prowadzenia życia w całkowitym poświęceniu się Bogu. Nasze powołanie chrzcielne przynagla nas, abyśmy dążyli do doskonałej miłości, którą praktykujemy w życiu wspólnotowym zgodnie z wymaganiami rad ewangelicznych i służby apostołskiej.

103

Poruszony słowami ewangelii: „To jest życie wieczne, aby poznali Ciebie, jedynego prawdziwego Boga i Jezusa Chrystusa, którego posłałeś”, Założyciel nasz dał nam nakaz i posłannictwo, aby nie spocząć w zadowoleniu, aż wszyscy ludzie poznają i pokochają Jezusa i będą mu służyli jako swemu Zbawicielowi.

104

Dążąc do tego ideału staramy się wzrastać w poznaniu i umiłowaniu Zbawiciela oraz głosić Go innym. Pielęgnowujemy niewzruszoną ufność w Bogu i prawdziwego ducha modlitwy w przekonaniu, że wszystko możemy w Tym, który nas umacnia.

105

Podobnie jak nasz Założyciel, staramy się pełnić wolę Boga przez życie i pracę w wierności Kościołowi, służąc innym w prostocie i pokorze, ukazując w ten sposób światu dobroć i miłość Boga, naszego Zbawiciela.

106

Towarzystwo Boskiego Zbawiciela jest apostołskim kleryckim instytutem zakonnym na prawie papieskim i ma swój własny habit, noszony zgodnie z normami powszechnego prawa Kościoła.

107

W trosce o skuteczniejsze osiągnięcie naszych celów apostołskich, popieramy współpracę z Siostrami Boskiego Zbawiciela, z którymi łączy nas wspólne pochodzenie i wspólny cel.

108

Stosownie do pierwotnego zamiaru naszego Założyciela, staramy się popierać współpracę z jednostkami i grupami, złączonymi z nami w jego duchu i celu apostołskim. Współdziałają oni w pracach apostołskich Towarzystwa bez prawa udziału w jego życiu wewnętrznym czy w strukturach zarządzania.

109

Towarzystwo jest poświęcone Boskiemu Zbawicielowi. Patronami naszymi są: Najświętsza Maryja Panna Matka Zbawiciela, Apostołowie, święty Michał i święty Józef.

ROZDZIAŁ DRUGI

Nasze życie apostołskie

Przykładem, słowem i pismem oraz wszystkimi sposobami i środkami, którymi może natchnąć miłość Chrystusa, członkowie powinni starać się z gorliwością i mądrością Pańską głosić wszystkim i wszędzie chwalić Boga Ojca i Jego Syna, Jezusa Chrystusa, i Ducha Świętego, aby prowadzić ludzi do zbawienia.

Reguła z roku 1886

201

Nasze życie salwatoriańskie jest apostołskim i jako takie jest wyrazem miłości Chrystusa, która pobudza nas do poświęcenia się dziełu zbawienia wszystkich ludzi w przekonaniu, że w ten sposób sami stale wzrastamy w naszym zjednoczeniu z Bogiem.

202

Wszystkimi sposobami i środkami, do których natchnie nas miłość Chrystusa, głosimy Jezusa Chrystusa wszystkim ludziom, zwłaszcza przez dawanie świadectwa naszym życiem, naszą dobrocią i naszą gorliwością apostołską. W wypełnianiu tego posługiwania szanujemy zawsze godność ludzką i jesteśmy gotowi służyć bez różnicy wszystkim ludziom.

203

Wierni charyzmatowi naszego Założyciela i celowi Towarzystwa kierujemy się w wyborze prac apostołskich wołaniem Kościoła powszechnego, wymaganiami Kościoła miejscowego, znakami czasu, różnorodnymi potrzebami wszystkich ludzi oraz uzdolnieniami i talentami członków Towarzystwa.

204

W sposób szczególny troszczymy się o rozwój powołania chrześcijańskiego u tych ludzi, którzy pracują nad kształtowaniem społeczności ludzkiej i oddają się dziełu głoszenia Ewangelii.

205

Jezus Chrystus ukazywał bezgraniczną miłość ludziom biednym i uciskanym. Działanie na rzecz sprawiedliwości i pokoju w świecie jest częścią naszego działania ewangelizacyjnego. Dlatego we wszystkich naszych apostołatach pragniemy popierać sprawiedliwość społeczną i współpracować z tymi, którzy działają w duchu miłości chrześcijańskiej, aby usuwać nędzę, niesprawiedliwość i wszelki ucisk.

206

Jesteśmy zobowiązani do tego, aby przebadać co pewien czas nasze prace apostołskie zwłaszcza w ich odniesieniu do wartości ewangelicznych oraz unowocześniać metody i środki, które w nich stosujemy, aby coraz pełniej zaradzać potrzebom Ludu Bożego.

ROZDZIAŁ TRZECI

Nasze życie według rad ewangelicznych

Rady ewangeliczne w ogólności

Regułą i życiem tego zakonu jest zachowanie świętej Ewangelii Pana naszego, Jezusa Chrystusa, przez życie w posłuszeństwie, ubóstwie, czystości i apostołstwie.

Reguła z roku 1884

301

Jezus Chrystus wzywa wszystkich do świętości życia i współpracy w Jego zbawczym dziele. Odpowiadamy na to wezwanie życiem według rad ewangelicznych w Towarzystwie Boskiego Zbawiciela.

302

Przez profesję zakonną poświęcamy całkowicie samych siebie Bogu i przez wzgląd na Jego Królestwo zobowiązujemy się do życia w bezżennej czystości, ubóstwie i posłuszeństwie w naszym Towarzystwie, zgodnie z postanowieniami jego reguł. Przez to poświęcenie się i zobowiązanie uwielbiamy Boga, pogłębiając nasze osobiste zjednoczenie z Chrystusem, umacniamy naszą jedność jako wspólnota oraz zwiększamy naszą gotowość do pełnienia zadań apostołskich.

303

Przez codzienny wzrost w przyjętym zobowiązaniu stajemy się coraz bardziej autentycznymi świadkami zbawczej obecności Chrystusa w naszym świecie i świadczymy o nowym i wiecznym życiu, które On nam wysłużył i przyobiecał.

304

W naszym naśladowaniu Chrystusa wpatrujemy się w Maryję i Apostołów, którzy są dla nas wzorem i pomocą w radosnym i wielkodusznym współdziałaniu w zbawczym dziele Chrystusa.

Formuła profesji

305

Formuła profesji ślubów czasowych i wieczystych jest następująca: Panie Jezu Chryste, Zbawicielu świata, chcąc wierniej Ciebie naśladować i służyć Tobie i Twojemu dziełu zbawienia, ja, N.N., poświęcam całkowicie Tobie w Twoim Kościele swoje życie w służbie apostolskiej w Towarzystwie Boskiego Zbawiciela. Dlatego ślubuję Tobie wobec N.N. (i wspólnoty) na jeden rok (albo: na całe życie) czystość bezzenną, ubóstwo i posłuszeństwo według konstytucji Towarzystwa. Równocześnie ufam w pomoc Najświętszej Maryi Panny, Matki Zbawiciela i wszystkich patronów Towarzystwa, jak również w codzienną pomoc moich współbraci. Przyjmij, Panie, moje ślubowanie i swoją łaską umocnij moje postanowienie wypełniania przez całe życie tego co ślubowałem.

Czystość konsekrowana

Wiernie przestrzegajcie ślubu czystości; bądźcie jak najdoskonalej czystymi na ciele i na duszy.

Reguła z roku 1884

306

Bóg, który pierwszy nas umiłował, dał nam charyzmat czystości bezzennej i wzywa nas, abyśmy otwarli nasze serca z miłości ku Niemu i ku wszystkim ludziom. W odpowiedzi na Jego wezwanie poświęcamy się dobrowolnie Bogu, aby całą mocą naszej mi-

łości rozszerzać Jego Królestwo. Przez czystość bezżenną chcemy naśladować Chrystusa, budować naszą wspólnotę w miłości braterskiej i zwiększać naszą gotowość apostołską.

307

Przez czasową i wieczystą profesję zobowiązujemy się ślubem do życia w czystości konsekrowanej, w której dla Królestwa Bożego rezygnujemy z małżeństwa i zachowujemy doskonałą wstrzeźliwość, aby umacniać się w naszym zobowiązaniu wobec Boga i w bezinteresownej służbie dla tych, wśród których żyjemy i do których jesteśmy posłani.

308

Do zachowania czystości konsekrowanej dopomaga przyjmowanie sakramentów, wierność modlitwie, rozważanie Słowa Bożego, roztropna samokontrola i bezinteresowność w posługiwaniu.

309

Łatwiej można zachować czystość konsekrowaną tam, gdzie we wspólnocie panuje prawdziwa miłość, która obejmuje i łączy wszystkich.

310

Wiernie i radośnie przeżywana czystość konsekrowana jest znakiem, który świadczy o miłości Bożej do wszystkich i zapowiada zjednoczenie wszystkich ludzi w przyszłym świecie. Miłość Boża dodaje nam siły, abyśmy udoskonalali się w tym stanie życia.

Ubóstwo

Członkowie nie powinni posiadać niczego na własność. Cokolwiek otrzymują, otrzymują dla Towarzystwa. Napominam was w Panu, wszystkich i każdego z osobna, abyście wiernie i całkowicie przestrzegali we wszystkim świętego ubóstwa, które jest fundamentem

naszego Towarzystwa. Powinniście, zgodnie z prawdą, powiedzieć za świętym Piotrem: „Oto porzuciliśmy wszystko i poszliśmy za Tobą” (Mt 19, 27).

Reguła z roku 1884

311

Jezus Chrystus żył w ubóstwie i prostocie. Nie przywiązywał się do dóbr tego świata i nie był zależny od nich. Zaprasza nas, abyśmy żyli w podobny sposób oraz wzywa, abyśmy opuścili wszystko i naśladowali Go. Przez nasze życie w ubóstwie ewangelicznym jesteśmy gotowi do tego, aby skutecznie włączać w służbę Ludowi Bożemu samych siebie, nasze talenty, nasze zdolności i wszystko, co posiadamy.

312

Przez czasową i wieczystą profesję zobowiązujemy się ślubem do życia w ubóstwie ewangelicznym, przez co zrzekamy się prawa do niezależnego używania dóbr materialnych lub rozporządzania nimi i w ten sposób umacniamy nasze zaufanie w Bogu i jesteśmy gotowi do posługiwania i dawania świadectwa.

313

Założyciel nasz pokładał niezachwianą ufność w Opatrzności Bożej. My również uznajemy ubóstwo ewangeliczne za fundament naszego Towarzystwa w przekonaniu, że duch ubóstwa jest koniecznie potrzebny do wiarygodności naszego życia i dawania świadectwa.

314

Zachowujemy nasze ubóstwo ewangeliczne we wspólnocie dóbr, dzielimy się wzajemnie wszystkim, czym jesteśmy, co posiadamy i co otrzymujemy i używamy wszystkiego w sposób odpowiedzialny. Podlegając powszechnemu prawu pracy, wspólnie troszczymy się o nasze utrzymanie i pragniemy sprawiedliwie dzielić się naszymi dobrami w posługiwaniu.

315

Zachowujemy ubóstwo w naszym życiu osobistym i wspólnym w poczuciu odpowiedzialności i solidarności z ubogimi w świecie, ponieważ każdy człowiek ma podstawowe prawo do życia na poziomie odpowiadającym jego godności ludzkiej i prawo do udziału w dobrach tego świata. Unikamy zbytniego gromadzenia dóbr i dzielimy się nimi z ludźmi, którzy ich potrzebują. Nasz styl życia musi być świadectwem dla Ewangelii.

316

Członkowie zachowują prawo własności w stosunku do tych dóbr, które posiadali przed swoją pierwszą profesją w Towarzystwie, a także w stosunku do tych dóbr, które nabywają przez spadek, zapis lub darowiznę.

317

Członkowie zrzekają się prawa zarządzania tymi dobrami i pobierania z nich dochodów. Dlatego sporządzając odpowiedni dokument przed swoją pierwszą profesją wyznaczają zarządcę swojej własności i swobodnie rozporządzają jej użytkowaniem i dochodami, które z niej pochodzą. Zmian w tym dokumencie można dokonać za pozwoleniem prowincjała.

318

Przed profesją wieczystą członkowie sporządzają również testament. Na jego zmianę potrzebne jest uprzednie pozwolenie prowincjała.

319

Wszystko co członkowie nabywają swoją pracą po swojej pierwszej profesji w Towarzystwie, nabywają dla wspólnoty. Dary, wynagrodzenia za prace i wypłaty ubezpieczeń stają się własnością wspólnoty i są do jej dyspozycji. W używaniu dóbr wspólnych członkowie są zależni od decyzji przełożonego, który liczy się z wolą wspólnoty.

320

Kto opuszcza Towarzystwo, nie może żądać od niego wynagrodzenia za wykonane prace, ani też nie może domagać się wydania mu tego, co zdobył swoją pracą. Jednak Towarzystwo, w duchu słuszności i miłości, zgodnie ze wskazaniem zawartym w statutach prowincjalnych, pomoże mu rozpocząć nową drogę życia.

Posłuszeństwo

Podobnie jak nasz Pan i Nauczyciel Jezus Chrystus nie przyszedł na ziemię, aby pełnić swoją wolę, lecz wolę swojego Ojca, tak też członkowie Towarzystwa nie wstąpili do niego, aby pełnić własną wolę, ale wolę Ojca Niebieskiego, gdyż posłuszeństwo okazywane przełożonym jest posłuszeństwem okazywanym Bogu.

Reguła z roku 1886

321

Jezus wypełnił we wszystkim wolę swojego Ojca i odkupił wszystkich ludzi. Bóg wzywa nas, abyśmy nasze życie całkowicie oddali na Jego służbę. Przez posłuszeństwo ewangeliczne odpowiadamy na to wezwanie, włączamy się w braterską wspólnotę i uczestniczymy w Chrystusowym dziele zbawienia.

322

Przez czasową i wieczystą profesję zobowiązujemy się ślubem do życia w posłuszeństwie, przez to przyjmujemy salwatoriański sposób życia i posługiwania, okazując posłuszeństwo naszym przełożonym zgodnie z postanowieniami naszych reguł, aby wzrastać w wolności dzieci Bożych i jak najwierniej odpowiedzieć na wolę Bożą.

323

W dialogu i wspólnej modlitwie staramy się rozpoznać wolę Bożą objawiającą się przez słowa Pisma Świętego, przez zarzą-

dzenia Kościoła, przez reguły, przez kierownictwo prawowitej władzy oraz przez własne sumienie i w ten sposób odczytujemy znaki czasu i odpowiadamy na potrzeby Ludu Bożego.

324

Przełożeni wykonują władzę jako służbę w duchu odpowiedzialności przed Bogiem i wspólnotą. Zadaniem ich jest zachęcać, jednoczyć i prowadzić do wierności Ewangelii i naszemu salwatoriáńskiemu powołaniu, a także pomagać w wypełnianiu naszego posłannictwa w Kościele. W wykonywaniu tej służby mają oni prawo podejmować decyzje, a w razie potrzeby wydawać rozkazy.

325

Nasze posłuszeństwo powinno być czynne, rozumne i dojrzałe, ponieważ jesteśmy współodpowiedzialni za dobro i posłannictwo naszego Towarzystwa. Odpowiedzialne posłuszeństwo zakłada dobrą więź między członkami i ich przełożonymi. Domaga się ona wzajemnego zaufania i otwartości. Nasze zadania we wspólnocie i apostołacie staramy się wypełniać ochotnym sercem, w duchu posłuszeństwa i współpracy.

326

Szanujemy władzę przełożonego, a także godność, talenty i osobistą inicjatywę każdego z członków. Dlatego zachowując należytą równowagę praw i odpowiedzialności, staramy się razem tworzyć wspólnotę, w której naszymi wysiłkami przyczyniamy się do wypełniania posłannictwa Towarzystwa oraz jesteśmy chętni i gotowi do przyjęcia wyznaczonych nam zadań.

327

Uczestniczymy także w Chrystusowym dziele zbawienia, gdy w posłuszeństwie przyjmujemy wolę Bożą, chociażby to pociągało za sobą cierpienie. Przez to dajemy innym świadectwo o zbawczej wartości ich własnych cierpień.

ROZDZIAŁ CZWARTY

Nasze życie wspólnotowe

Zaklinam was, abyście godnie postępowali w powołaniu, którym zostaliście wezwani, znosząc siebie nawzajem w miłości i całkowitej bezinteresowności, łagodności i cierpliwości. Przede wszystkim utrzymujcie między sobą wytrwałą miłość wzajemną, ponieważ miłość zakrywa mnóstwo grzechów. Przykazanie nowe daję wam, mówi nasz Pan, abyście się wzajemnie miłowali, jak Ja was umiłowalem, abyście i wy miłowali się wzajemnie. Wszystko zatem wśród was niech się dzieje w miłości.

Reguła z roku 1884

401

Jesteśmy powołani przez Boga do wspólnoty wiary, braterstwa i apostołstwa. Naśladując przykład pierwszych chrześcijan, dzielimy ze współbraćmi nasze doświadczenie wiary, naszą przyjaźń i współzycie braterskie oraz nasze prace apostołskie.

402

Zgromadzeni w imię Chrystusa, Zbawiciela, jesteśmy pewni, że On jest między nami jako trwałe źródło naszej jedności, naszej siły i naszej skutecznej działalności apostołskiej.

403

Nasze życie we wspólnocie odznacza się duchem apostołskim, a nasze życie apostołskie kształtowane jest poczuciem wspólnoty i miłości wzajemnej, oraz duchem dzielenia się i służby. Stąd nasze życie we wspólnocie jest zdolne do przystosowywania się i otwarte na potrzeby naszych apostołów. Strukturę i życie każdej wspólnoty określają szczegółowe normy zawarte w statutach prowincji.

404

W naszym życiu we wspólnocie szanujemy osobowość każdego z członków. Uznajemy różnice i doceniamy różnorodność darów,

które ubogacają naszą wspólnotę. Staramy się przewyżczać nasze wady i przebaczać jeden drugiemu, znosząc cierpliwie wzajemne braki i ograniczenia.

405

Zrozumienie i wzajemne zaakceptowanie siebie jest czymś istotnym dla dobra naszej wspólnoty. Dlatego podejmujemy dialog, aby poznać, co jest dobre dla jednostki, wspólnoty i naszej pracy dla Kościoła Bożego. Modlitwa i miłość wzajemna utrzymują nas w jedności, mimo różnicy w poglądach.

406

Ważnym zadaniem przełożonego jest pobudzać wspólnotę do jedności i dzielenia się. Członkowie biorą udział w działalności wspólnoty i troszczą się o jej ducha i wspólne dobro. Nasze wspólne działania, które są przebadane co pewien czas, obejmują wspólną modlitwę, posiłki, rekreację i dialog.

407

Każdy z członków należy do jakiejś wspólnoty miejscowej nawet wtedy, gdy dla słusznego powodu, zgodnie z prawem kanonicznym i z odpowiednim pozwoleniem, mieszka oddzielnie. Członkowie, którzy z powodu wieku lub słabego zdrowia nie mogą dłużej wykonywać swojego czynnego apostołatu, mogą, jeśli to możliwe, żyć w wybranej przez siebie wspólnocie.

408

Członkowie chorzy i starsi wiekiem zasługują na naszą szczególną miłość, wdzięczność i troskę. Otrzymują należytą pomoc lekarską i wszelką posługę duchową.

409

Stała miłość ku zmarłym współbraciom, rodzicom, krewnym i dobrodziejom domaga się, abyśmy pamiętali o nich w naszych

osobistych i wspólnych modlitwach. Dokładniejsze ustalenia są zawarte w statutach prowincjalnych.

410

Gdzie to możliwe, przeznacza się część domu do wyłącznego użytku wspólnoty. Niech panuje tam atmosfera pokoju i ciszy, ponieważ są one ważne dla naszego życia i pracy.

411

Im pełniej i doskonalej uczestniczymy w braterskim i apostołskim życiu wspólnoty, tym bardziej stajemy się znakiem miłości Bożej i dajemy świadectwo o tym, że Chrystus mieszka z nami i jednoczy nas w miłości.

ROZDZIAŁ PIĄTY

Nasze zjednoczenie z Chrystusem

Członkowie zobowiązani są do tego, aby codziennie czynić postępy na drodze do świętości, ponieważ nie można spodziewać się owoców pracy w winnicy Pana bez usilnego starania się o własną doskonałość. Niech szczególnie pamiętają o tym, że wszelki postęp dokonuje się dzięki łasce Bożej, którą powinni sobie wypraszać w nieustannej modlitwie do Ojca Światłości.

Reguła z roku 1882

501

Jezus Chrystus jest ośrodkiem i źródłem siły naszego życia. On wzywa nas do zjednoczenia z Nim, a my odpowiadamy na to wezwanie przez naszą modlitwę i przez naszą miłość do Niego, do naszych współbraci i do wszystkich ludzi. Jak posługiwanie i modlitwa stanowiły jedno w Jezusie, tak w naszym życiu staramy się o coraz doskonalszą jedność posługiwania i modlitwy.

502

Całe nasze życie jest oparte na zjednoczeniu z Chrystusem. Stale pogłęwiamy to zjednoczenie przez sprawowanie liturgii, przez rozważanie Słowa Bożego, przez osobistą i wspólną modlitwę, przez nasze oddanie się Jego dziełu zbawienia oraz przez nasze spotykание się z Chrystusem w każdym człowieku i w codziennych naszych doświadczeniach.

503

Codziennie sprawujemy Ofiarę Eucharystyczną lub bierzemy w niej udział, gdyż stanowi źródło, ośrodek i szczyt naszego osobistego, wspólnego i apostołskiego życia. Eucharystia jednoczy nas z Chrystusem, pomaga nam żyć jego przykazaniem miłości, umacnia nas w naszej słabości, posyła nas na nowo do służby

apostolskiej i jest rękojmnią naszego ostatecznego zjednoczenia z Nim w niebie.

504

Bóg przemawia do nas żywym Słowem Pisma Świętego, które umacnia naszą wiarę, nadzieję i miłość. Przyjmujemy ze czcią Słowo Boże i regularnie je rozważamy, abyśmy sami mogli coraz lepiej rozumieć tajemnicę zbawienia, żyć nią coraz pełniej i skutecznie głosić ją innym.

505

Jezus przykładem swoim i nauczaniem zachęcał nas usilnie do modlitwy. Założyciel nasz upominał nas, abyśmy byli ludźmi modlitwy. Dlatego do modlitwy przywiązujemy wielką wagę. Nasza osobista i wspólna modlitwa obejmuje codzienne rozmyślanie, a także te formy modlitwy, które każda prowincja i każda wspólnota wybiera jako najbardziej pomocne. Gdzie jest to możliwe, wspólnota odmawia część Liturgii Godzin.

506

Maryja, Matka Zbawiciela, modliła się z Apostołami oczekując pierwszego Zesłania Ducha Świętego. Czczymy Ją i kochamy prosząc, abyśmy byli coraz bardziej otwarci na działanie Ducha Świętego i coraz bardziej upodabniali się do Boskiego Zbawiciela. Różaniec uznajemy za nabożeństwo szczególne wśród różnych tradycji i nabożeństw maryjnych praktykowanych w Kościele.

507

Chrystus objawia się nam w codziennych wydarzeniach. Przed wszystkim staramy się rozpoznać Go we wszystkich ludziach, szczególnie w naszych współbraciach, w biednych, cierpiących i uciskanych.

508

Życie nasze musi być ciągłym nawracaniem się do Chrystusa, który nas pojednał z Bogiem. Od Niego uczymy się pokory i skromności, bezinteresowności i wspańałości. Ze względu na Niego przestrzegamy karności, abyśmy mogli lepiej wykorzystać swoje siły w służbie dla Królestwa Bożego.

509

W trosce o nasz duchowy rozwój robimy codziennie rachunek sumienia, często korzystamy z sakramentu pokuty, a także z innych form naszego pojednania z Bogiem i innymi ludźmi, odprawiamy okresowe dni odnowy i coroczne pięciodniowe rekolekcje.

510

Zjednoczenie z Chrystusem prowadzi nas do udziału w Jego cierpieniach i śmierci. Nasze osobiste cierpienia przypominają nam, że przez chrzest i profesję zakonną mamy udział w cierpieniu, śmierci i zmartwychwstaniu Chrystusa.

Nasza formacja podstawowa i ciągła

Niech nikt nie wstępuje do tego Towarzystwa, kto nie jest powołany przez Boga. Każdy niech sprawdza samego siebie i niech będzie sprawdzony. (...) Wy zaś, którzy jesteście przez Boga powołani, przywdziejcie strój pokory i apostołstwa, miejcie go jako wiernego towarzysza, jakby anioła stróża i tego, kto przypomina o waszym powołaniu.

Reguła z roku 1884

601

Jezus Chrystus, który przyszedł, aby wszystko odnowić, powołuje nas do tego, abyśmy ciągle się odnawiali. Odpowiadamy na to wezwanie przez podstawową i ciągłą formację, dzięki której stale wzrastamy w naśladowaniu Chrystusa i w oddaniu się dziełu zbawienia wszystkich. Dlatego formacja jest istotnie ważna dla każdego osobiście, a także dla ciągłego wzrostu i skutecznego działania naszego Towarzystwa.

602

W każdym okresie życia zakonnego formacja pomaga nam urzeczywistniać i przystosowywać do zmiennych okoliczności czasów podstawowe elementy naszego życia: naśladowanie Chrystusa w pełnieniu rad ewangelicznych, modlitwę, życie wspólne i posługiwanie apostołskie.

603

Formacja bierze także pod uwagę rozwój całego człowieka, przyczyniając się do jego wzrostu duchowego, umysłowego, psychicznego i zawodowego.

604

Powołania do naszego Towarzystwa są darem Bożym. Modlimy się o nie i czynimy wszystko, co w naszej mocy, aby pozyskać

kandydatów, pamiętając przy tym o wpływie wiarygodności i świadectwie naszego życia osobistego i wspólnotowego.

605

Towarzystwo przyjmuje kandydatów, którzy nadają się i są chętni do współpracy w wypełnianiu jego misji. Szanuje indywidualność każdego, przyczyniając się do rozwoju jego talentów i jego zdolności podejmowania decyzji i przyjęcia odpowiedzialności we wspólnocie. Oczekuje ono, aby kandydat wykazywał odpowiednią dojrzałość moralną, umysłową i emocjonalną, a także był zdolny do życia duchowego, wspólnego i apostołskiego. Należy zachować wszystkie wymagania naszych reguł i powszechnego prawa Kościoła.

606

Formację podstawową rozpoczyna się w kandydaturze, rozwija się w nowicjacie, trwającym przynajmniej dwanaście miesięcy i w okresie profesji czasowej, który trwa nie mniej niż trzy lata, a kończy się profesją wieczystą. Przez profesję wieczystą uzyskuje się definitywne członkostwo Towarzystwa.

607

Nowicjat jest okresem wprowadzania w salwatoriańskie życie zakonne. W atmosferze refleksji i modlitwy, nowicjusz, pod opieką i kierownictwem magistra nowicjatu, stara się pogłębić swoje poznanie i przeżywanie Boga i coraz lepiej poznawać samego siebie. Bierze udział w życiu wspólnym, żyje według rad ewangelicznych i zaznajamia się z pracami apostołskimi. Przez wzajemne poznanie się, nowicjusz i Towarzystwo, badają możliwość wypełnienia jego powołania oraz jego zdatność do życia i wypełniania zadań Towarzystwa. W ten sposób nowicjusz przygotowuje się do profesji czasowej.

608

Nowicjusz odbywa nowicjat w domu przeznaczonym do tego celu. Wyjątkowo można odprawić nowicjat poza domem nowicjatu. Do ważności nowicjatu należy zachowanie wszystkich wymagań naszych reguł i powszechnego prawa Kościoła.

609

Nowicjat poprzedzają rekolekcje trwające przynajmniej pięć dni. Przyjęcie kandydata do nowicjatu odbywa się według prostego obrzędu. Nowicjat trwa dwanaście miesięcy. W poszczególnych przypadkach prowincjał może go przedłużyć do dwóch lat.

610

Przez profesję czasową każdy z członków jest formalnie włączony do Towarzystwa i zobowiązuje się do życia według rad ewangelicznych, zgodnie z postanowieniami naszych reguł.

611

Okres profesji czasowej pozwala lepiej poznać i przeżywać Boga, a także salwatoriańskie życie zakonne. Każdy z członków stopniowo przyjmuje odpowiedzialność we wspólnocie, a przez pracę i naukę przygotowuje się do coraz pełniejszego uczestnictwa w jej zadaniach. W tym okresie sprawdza się i umacnia wierność złożonemu ślubowaniu i doprowadza do ślubów wieczystych.

612

Prowincjał, z głosem wiążącym swojej rady, dopuszcza do nowicjatu oraz do profesji czasowej i wieczystej. W każdym z tych przypadków otrzymuje od poszczególnego członka pisemną prośbę i bierze pod uwagę sprawozdania członków odpowiedzialnych za formację oraz opinię wspólnoty, w której członek przebywa. W imieniu Towarzystwa i Kościoła profesję czasową i wieczystą przyjmuje prowincjał lub jego delegat.

613

Formacja ciągła jest wysiłkiem trwającym całe życie. Naszym obowiązkiem jest stała odnowa. Jako wspólnoty i jednostki wykorzystujemy wszelkie sposobności i środki, które pomagają nam w naszej formacji zmierzającej do dania odpowiedzi na potrzeby świata, Kościoła, wspólnoty i każdego z nas.

614

Kompetentny prowincjał wybiera odpowiednich członków, aby kierowali formacją podstawową i ciągłą, zwracając uwagę przede wszystkim na ich osobiste uzdolnienia, ich styl życia zakonnego oraz na ich zainteresowania w tej dziedzinie. Członkowie ci muszą być odpowiednio przygotowani.

615

Magister nowicjatu i rektor kleryków muszą być profesami po ślubach wieczystych przez określony czas, mieć święcenia kapłańskie i liczyć przynajmniej trzydzieści lat życia.

616

Prowincjał z głosem wiążącym swojej rady, wyznacza na ściśle określony czas, tych, którzy są odpowiedzialni za formację. Przynajmniej raz w roku odpowiedzialni za formację muszą przedłożyć sprawozdanie prowincjałowi.

ROZDZIAŁ SIÓDMY

Zarządzanie Towarzystwem

Członkowie powinni mieć przed oczyma słowa Apostoła: „Nie spełniajcie waszego posługiwania tylko na pokaz, aby się ludziom podobać, lecz jako służycy Chrystusa wypełniajcie z całego serca wolę Bożą”.

Reguła z roku 1886

Zarządzanie w ogólności

701

Nasze Towarzystwo, powołane do wypełnienia posłannictwa w Kościele, posiada władzę wprowadzania, kierowania i zarządzania w odniesieniu do działań indywidualnych i wspólnych swoich członków w celu wypełnienia swego posłannictwa. Wykonywanie władzy jest służbą, która zmierza do rozpoznania woli Bożej i koordynuje nasze indywidualne i wspólne wysiłki w celu osiągnięcia wspólnego dobra przez popieranie wzrostu i rozwoju naszych zdolności.

702

Przełożeni w naszym Towarzystwie, na mocy swojego urzędu, posiadają władzę zgodnie z postanowieniami naszych reguł i powszechnego prawa Kościoła. Obowiązkiem ich jest tak prowadzić, pobudzać i wspierać poszczególnych członków i wspólnotę, aby doskonalili się w swoim zobowiązaniu do życia zakonnego i w posługiwaniu zgodnie z duchem charyzmatu i reguł Towarzystwa. Popierają oni dialog i przewodniczą wspólnocie w rozpoznawaniu woli Bożej.

703

Każdy z członków wypełnia swoje własne powołanie i posłannictwo w ramach posłannictwa Towarzystwa pod kierunkiem

jego przełożonych. Bierze udział w odpowiedzialności przez współpracę w procesie podejmowania decyzji, przez sprawowanie urzędu i przez uznawanie władzy tych, którzy ją sprawują.

704

Przez sprawowanie i uznawanie władzy jako wzajemnej służby dajemy świadectwo o nauce i przykładzie Jezusa Chrystusa, który przyszedł, aby pełnić wolę Ojca i aby służyć, a nie, aby Jemu służono.

705

W Towarzystwie jako całości są następujące struktury zarządzania:

- kapituła generalna, która podczas sesji w sposób nadzwyczajny ma najwyższą władzę;
- przełożony generalny, wspierany przez swoją radę, który w sposób zwyczajny ma najwyższą władzę w Towarzystwie;
- synod generalny, jako rozszerzona rada generalna.

Zarządzają oni Towarzystwem zgodnie z postanowieniami naszych reguł i powszechnego prawa Kościoła.

706

Członkowie uczestniczą w procesie zarządzania w Towarzystwie w następujący sposób:

- a) członkowie po profesji wieczystej mają czynny i bierny głos w Towarzystwie, zgodnie z postanowieniami naszych reguł i powszechnego prawa Kościoła;
- b) członkowie po profesji czasowej mają głos czynny we wspólnocie miejscowej, do której należą oraz w ich prowincjach. Mogą być wybrani na delegatów na kapitułę prowincjalną. Statuty prowincjalne podają bliższe szczegóły.

707

Zarządzanie w naszym Towarzystwie odbywa się w sposób następujący:

- a) kapituły Towarzystwa składają się z delegatów wybieranych przez członków sprawujących niektóre urzędy. Kapituły uchwalają reguły (własne prawo zgromadzenia), zarządzenia (wiążące wskazania na czas kadencji danego urzędu), zalecenia (wskazówki w konkretnych sprawach na czas kadencji danego urzędu) i rezolucje (zachęty na czas kadencji danego urzędu), a w niektórych przypadkach wybierają przełożonych na różne stopnie władzy Towarzystwa. One również mają i mogą wykonywać prawo przebadania działalności tych przełożonych;
- b) przełożeni są odpowiedzialni za przestrzeganie reguł, zarządzeń i wskazań kapituł. Są odpowiedzialnymi kierownikami, którzy mają prawo dawania wskazań i dokonywania zastosowań prawa w codziennych sprawach Towarzystwa. Są odpowiedzialni wobec wyższego stopnia i kapituł za dobro Towarzystwa powierzone ich trosce;
- c) każdy z członków pojedynczo i jako grupa ma prawo do formalnej apelacji, zgodnie z postanowieniami dyrektorium generalnego i statutów prowincjalnych. Apelację formalną przesyła się przez prowincjała do generalatu, a następnie można ją skierować do kapituły generalnej. Ponadto, każdy z członków może apelować do Stolicy Świętej.

Kapituła generalna

708

Kapituła generalna jest w sposób nadzwyczajny najwyższą władzą wewnętrzną w Towarzystwie; uprawnienia swoje wykonuje kolegialnie.

709

Kapituła generalna jest szczególną okazją dla Towarzystwa, aby pod natchnieniem Ducha Świętego przebadało swoje ży-

cie apostołskie i zakonne. Kapituła dokonuje przebadania stanu Towarzystwa i wskazuje kierunki jego życia i posługi w Kościele. Pomaga również wprowadzać ducha jedności w całym Towarzystwie. Wszystkie jej obrady prowadzone są w atmosferze modlitwy i rozwagi. Do kapituły przygotowujemy się, wybieramy sumiennie delegatów i wspieramy ją naszymi modlitwami.

710

Kapituła generalna zwyczajna wybiera przełożonego generalnego i jego konsultorów na sześć lat i troszczy się o wybór urzędników generalatu, zgodnie z postanowieniami dyrektorium generalnego. Przedstawia Stolicy Świętej propozycje zmian w konstytucjach, a na podstawie własnych uprawnień dokonuje zmian w dyrektorium generalnym; w przypadkach zmian wymagana jest większość dwóch trzecich głosów. Wydaje też zarządzenia i wskazania, które mają na celu wzrost i ogólne dobro Towarzystwa.

711

Kapitułę generalną zwyczajną zwołuje co sześć lat przełożony generalny, który przewodniczy kapitule. Kapitułę generalną nadzwyczajną zwołuje przełożony generalny, z głosem wiążącym swojej rady lub na wniosek dwóch trzecich członków synodu generalnego. Aby sesja kapituły generalnej była prawomocna, należy powiadomić wszystkich członków kapituły, a dwie trzecie członków musi być obecnych.

712

W skład kapituły generalnej wchodzi:

- a) członkowie z urzędu, którymi są:
 - przełożony generalny i konsultorzy generalni; poprzedni przełożony generalny; ekonom generalny;
 - sekretarz generalny i sekretarz misji, jeżeli nie są oni konsultorami generalnymi;

– prowincjałowie i przełożeni wiceprowincji lub ich zastępcy, jeżeli sami przełożeni z ważnych powodów nie mogą brać udziału;

- b) delegaci wybrani przez prowincje, wiceprowincje i wikariaty, lub ich zastępcy, jeżeli sami z ważnych powodów nie mogą brać udziału. Delegaci muszą być profesami po ślubach wieczystych. Liczba delegatów jest zawsze większa od liczby członków z urzędu.

Synod generalny

713

Synod generalny jest rozszerzoną radą generalną, z głosem wiążącym i doradczym, zgodnie z postanowieniami dyrektorium generalnego. Przez narady i decyzje popiera on współpracę między prowincjami i generalatem w okresie między kapitułami generalnymi. Zbiera się jako zespół na sesjach zwyczajnych lub nadzwyczajnych, albo działa w ten sposób, że jego członkowie przekazują swój głos korespondencyjnie.

714

W skład synodu generalnego wchodzi:

- a) członkowie generalatu i ekonom generalny;
b) prowincjałowie i przełożeni wiceprowincji lub ich zastępcy, jeżeli z ważnych powodów sami nie mogą być obecni.

Generalat

715

W skład generalatu wchodzi przełożony generalny i jego rada, którą tworzy wikariusz generalny i przynajmniej trzech konsul-

torów. Są oni wybierani przez kapitułę generalną na sześć lat. Przełożony generalny i jego rada obejmują obowiązki z dniem ustalonym przez kapitułę generalną. Do dokonania wyboru przełożonego generalnego potrzeba absolutnej większości głosów członków obecnych. Jeżeli żaden z kandydatów nie otrzyma absolutnej większości w trzech głosowaniach, to w głosowaniu czwartym i piątym głosuje się tylko na dwóch członków, którzy w głosowaniu trzecim mieli najwięcej głosów; w tych głosowaniach nie mają oni głosu czynnego. Gdyby w głosowaniu piątym otrzymali równą ilość głosów, wybranym zostaje ten, który pierwszy złożył profesję, a gdy obaj złożyli profesję w tym samym czasie, to przełożonym generalnym zostaje starszy wiekiem. Przełożony generalny składa wyznanie wiary w obecności kapituły generalnej, zgodnie z postanowieniami powszechnego prawa Kościoła. Przy wyborze wikariusza generalnego i innych konsultorów przełożony generalny przedstawia kapitule nazwiska wybieralnych członków, a wybory odbywają się zgodnie z postanowieniami dyrektorium generalnego.

716

Generalat troszczy się o ducha Towarzystwa i umacnia międzynarodową jedność. Zgodnie z postanowieniami naszych reguł, ma obowiązek kierować działalnością całego Towarzystwa i koordynować ją, umacniać członków w wierności duchowi naszego Założyciela i wspierać ich posługę w naszym posłannictwie apostołskim. Inne szczególne zadania podane są w dyrektorium generalnym.

717

Przełożony generalny sprawuje najwyższy urząd i ma władzę nad wszystkimi prowincjami, domami i członkami, zgodnie z postanowieniami naszych reguł. Do jego obowiązków należy pobudzanie członków i wspólnot do duchowego rozwoju, popieranie

międzynarodowej jedności i współpracy oraz troska o wierność salwatoriańskiemu duchowi i apostołskiej posłudze w Kościele.

718

Przełożony generalny musi być profesem przynajmniej dziesięć lat po ślubach wieczystych, mieć święcenia kapłańskie i liczyć przynajmniej trzydzieści pięć lat życia. Może być ponownie wybrany na drugą kadencję, lecz na trzecią kolejną kadencję musi otrzymać większość dwóch trzecich oddanych głosów.

719

Wikariusz generalny wspomaga przełożonego generalnego i wypełnia obowiązki przeznaczone mu przez dyktorium generalne i zarządzenia kapituły generalnej. Przejmuje urząd przełożonego generalnego do końca kadencji, jeśli urząd ten jest wolny, z wyjątkiem przypadku usunięcia z urzędu przełożonego generalnego. Wikariusz generalny sprawuje tę samą władzę co przełożony generalny, jeżeli przełożony generalny nie może wypełniać swoich obowiązków. Musi być profesem przynajmniej dziesięć lat po ślubach wieczystych.

720

Jeśli przełożony generalny umiera lub rezygnuje z urzędu, wikariusz generalny obejmuje urząd przełożonego generalnego. Nowy przełożony generalny składa wyznanie wiary w obecności innych członków rady generalnej, zgodnie z postanowieniami powszechnego prawa Kościoła. Nowy przełożony generalny zwołuje nadzwyczajną sesję synodu generalnego, aby zebrać się w ciągu trzech miesięcy w celu wybrania nowego wikariusza generalnego, jeśli sesja zwyczajna synodu nie odbędzie się w ciągu dziewięciu miesięcy. Postępuje się według tej samej procedury, jeśli urząd wikariusza generalnego jest wolny z powodu śmierci, rezygnacji lub usunięcia z urzędu. W przypadku, gdy przełożony generalny podejmuje decyzję złożenia rezygnacji z urzędu,

przedkłada się tę rezygnację Stolicy Świętej, zgodnie z postanowieniem powszechnego prawa Kościoła. W przypadku, gdy przełożony generalny został usunięty z urzędu, wikariusz generalny zwołuje natychmiast kapitułę generalną, jeżeli kapituła generalna nie miała się zebrać w ciągu dziewięciu miesięcy, aby wybrać nowego przełożonego generalnego, który ma sprawować ten urząd do końca kadencji.

721

Jeżeli inny konsultor lub ekonom generalny umiera, rezygnuje albo zostaje usunięty z urzędu, przełożony generalny proponuje na jego miejsce innego kandydata, którego wybiera przełożony generalny, z głosem wiążącym wszystkich innych konsultorów, po dokonaniu konsultacji z synodem generalnym.

722

Dla słusznej i pilnej przyczyny, poszczególny konsultor generalny lub ekonom generalny może być usunięty z urzędu przez przełożonego generalnego, z głosem wiążącym wszystkich innych konsultorów. Wymagana jest większość dwóch trzecich głosów. W przypadku przełożonego generalnego należy zastosować postanowienia powszechnego prawa Kościoła.

723

Przełożony generalny podejmuje decyzje, z głosem wiążącym swojej rady, w sprawach następujących:

- a) mianowanie prowincjała spośród kandydatów proponowanych przez prowincję lub zatwierdzanie prowincjała wybranego przez prowincję, zgodnie z postanowieniami artykułu 737;
- b) przyjęcie rezygnacji z urzędu od wikariusza generalnego, innych konsultorów, ekonoma generalnego i prowincjała;
- c) usunięcie z urzędu prowincjała;
- d) mianowanie sekretarza misji, sekretarza generalnego i prokuratora przy Stolicy Świętej;

- e) udzielanie dyspens od ślubów czasowych i potwierdzanie prośby o dyspensę od ślubów wieczystych, która ma być skierowana do Stolicy Świętej;
- f) rozpatrywanie formalnych apelacji;
- g) zatwierdzanie statutów prowincjalnych i statutów wikariatu i zmian w nich zrobionych;
- h) zwoływanie kapituły generalnej nadzwyczajnej;
- i) założenie lub zniesienie prowincji lub wikariatu, albo łączenie dwóch lub więcej prowincji lub wikariatów, po skonsultowaniu się z prowincjami zainteresowanymi;
- j) założenie, przeniesienie i zniesienie domu nowicjackiego;
- k) wyrażenie zgody na trzecią kolejną kadencję prowincjała i przełożonego miejscowego;
- l) wydawanie innych decyzji, zgodnie z postanowieniami nasyżych reguł, powszechnego prawa Kościoła i zarządzeń poprzedniej kapituły generalnej.

Do wydania decyzji, wymagającej wiążącego głosu rady, potrzebna jest zgoda absolutnej większości całej rady, aby decyzja była ważna.

724

W przypadkach odejścia lub wydalenia członka o ślubach czasowych lub wieczystych lub przejścia do innego instytutu zakonne- go członka o ślubach wieczystych, jak również ponownego przyjęcia, należy zastosować normy powszechnego prawa Kościoła.

725

Przełożony generalny lub jego delegat przeprowadza w czasie swojej kadencji przynajmniej jedną wizytację w każdej prowincji, zgodnie z procedurą podaną w dyrektorium generalnym.

Urzędy i komisje

726

Ekonom generalny, wybrany zgodnie z normami dyrektorium generalnego, zarządza własnością generalatu i funduszami złożonymi przez prowincje na utrzymanie generalatu i na realizację międzynarodowych przedsięwzięć Towarzystwa. Ponadto, posiada wszystkie prawa i obowiązki przyznane mu przez konstytucję i dyrektorium generalne.

727

Sekretarz generalny misji koordynuje prace Towarzystwa w wypełnianiu jego zobowiązań wobec misji.

728

Sekretarz generalny jest odpowiedzialny za sprawy znajdujące się w sekretariacie generalatu, za zbieranie i przechowywanie dokumentów, jak również za publikowanie dla członków i szerszego ogółu informacji dotyczących międzynarodowej działalności Towarzystwa.

729

Prokurator przy Stolicy Świętej jest urzędowym łącznikiem między generalatem i prowincjami Towarzystwa a różnymi kongregacjami i urzędami Stolicy Świętej, zwłaszcza Kongregacji Instytutów Życia Konsekwowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego. Odpowiedzialność jego polega na tym, że sam powinien być dobrze poinformowany i dobrze informować członków generalatu, zwłaszcza przełożonego generalnego i wikariusza generalnego, o wszystkich decyzjach Stolicy Świętej, które są ważne dla Towarzystwa.

730

Towarzystwo ma międzynarodowe komisje, które są ustanawiane przez kapitułę generalną. Pomagają one generalatowi i podlegają jego kierownictwu.

Prowincje, wiceprowincje i wikariaty

731

Towarzystwo jest podzielone na jednostki, które są prowincjami, wiceprowincjami i wikariatami. Nazwa jednostki jest określona w jej własnych statutach. Wszystkie ustalenia konstytucji i dyrektorium generalnego, które odnoszą się do prowincji, mają zastosowanie do wiceprowincji, chyba że zostało to określone inaczej.

- a) Prowincja posiada przynajmniej trzy wspólnoty miejscowe i przynajmniej trzydziestu członków po ślubach wieczystych, przynajmniej dwa różne rodzaje apostołów i samowystarczalność finansową w odniesieniu do jej zwyczajnych potrzeb.
- b) Wiceprowincja posiada przynajmniej dwunastu członków pięć lat po ślubach wieczystych i dwie wspólnoty miejscowe.
- c) Wikariat jest jednostką administracyjną posiadającą przynajmniej sześciu członków po ślubach wieczystych bezpośrednio podporządkowaną władzy generalatu. Prawa i obowiązki członków wikariatu są określone w statutach wikariatu. Kiedy wikariat liczy mniej niż sześciu członków, generalat ułatwia proces zmiany jego statusu na wspólnotę przynależącą do innej jednostki administracyjnej.

732

W prowincji lub wiceprowincji są następujące struktury zarządzania:

- kapituła prowincjalna;
- prowincjałat, który składa się z prowincjała i jego rady.

733

Kapituła prowincjalna zebrana na sesji jest w sposób nadzwyczajny najwyższą władzą w prowincji.

Kapitułę prowincjalną zwołuje prowincjał przynajmniej co trzy lata. W jej skład wchodzi:

- członkowie z urzędu, którymi są: prowincjał i jego rada, ekonom prowincjalny, przełożeni miejscowi i inni urzędnicy, zgodnie z postanowieniami statutów prowincjalnych, oraz
- delegaci wybrani przez prowincję; liczba delegatów jest zawsze większa od liczby członków z urzędu.

Aby sesja kapituły prowincjalnej była prawomocna, należy powiadomić wszystkich członków kapituły, a dwie trzecie jej członków musi być obecnych.

Kapituła prowincjalna nie jest stałym organem. Czynności jej są analogiczne do tych, które pełni kapituła generalna. Daje ona wskazania odnoszące się do życia i działalności prowincji oraz umacnia więź między wspólnotami.

- a) Zapoznaje się ze sprawozdaniami przedłożonymi przez prowincjała, ekonoma prowincjalnego i przełożonych wspólnot miejscowych;
- b) Uchwala większością dwóch trzecich głosów statuty prowincjalne lub zmiany w nich i wydaje zarządzenia. Wszystkie te akty potrzebują zatwierdzenia generalatu i powinny być mu przedłożone w ciągu trzech miesięcy od zakończenia kapituły;
- c) Wybiera delegatów na kapitułę generalną, zgodnie z postanowieniami statutów prowincjalnych;
- d) Przygotowuje propozycje lub postulaty w celu przekazania ich kapitule generalnej;
- e) Studiuje uchwały kapituły generalnej, zastosowuje je do prowincji i jeżeli jest to konieczne, modyfikuje według nich statuty prowincjalne;
- f) Wybiera prowincjała spośród kandydatów proponowanych przez wszystkich członków prowincji, zgodnie z postanowieniami artykułu 737, jeśli nie został on wybrany przez wszystkich członków prowincji, którzy posiadają w niej głos czynny lub zamianowany przez generalat;
- g) Może proponować kandydatów na konsultorów prowincjalnych i innych urzędników, w celu wybrania ich przez człon-

ków prowincji, lub wybiera ich zgodnie z postanowieniami statutów prowincjalnych;

- h) Wykonuje inne wymagane zadania wyszczególnione w statutach prowincjalnych.

734

W skład prowincjalatu wchodzi prowincjał, wikariusz prowincjalny i przynajmniej jeszcze jeden konsultor.

Prawa i obowiązki są analogiczne do tych, które ma generalat. Prowincjał i jego konsultorzy są wybierani zgodnie z postanowieniami artykułu 737, względnie artykułu 733 f) i statutów prowincjalnych.

Do dokonania wyboru prowincjała potrzeba absolutnej większości głosów członków obecnych. Wybory odbywają się w ten sam sposób, jak wybory przełożonego generalnego (zob. art. 715). Prowincjał składa wyznanie wiary w obecności swojej rady, zgodnie z postanowieniami statutów prowincjalnych i powszechnego prawa Kościoła.

- a) Prowincjał, z głosem wiążącym swojej rady:

- 1) dopuszcza kandydatów do nowicjatu, do profesji czasowej i wieczystej oraz do święceń;
- 2) mianuje magistra nowicjatu i członka odpowiedzialnego za formację podstawową;
- 3) zatwierdza wybór przełożonego miejscowego, po wyborze dokonanym przez członków jego wspólnoty, lub mianuje przełożonych miejscowych po przeprowadzeniu odpowiedniej konsultacji ze wspólnotą, zgodnie z postanowieniami statutów prowincjalnych;
- 4) wydaje inne decyzje, zgodnie z postanowieniami powszechnego prawa Kościoła i statutów prowincjalnych.

- b) Prowincjał z głosem doradczym swojej rady:

- 1) przydziela członków do wspólnot miejscowych i do apostołów;

- 2) wykonuje inne wymagane obowiązki wyznaczone przez powszechne prawo Kościoła i nasze reguły.
- c) Prowincjał udziela lub wstrzymuje członkom prowincji pozwolenia na publikowanie materiałów dotyczących religii, moralności i Towarzystwa, zgodnie z postanowieniami statutów prowincjalnych i powszechnego prawa Kościoła.

735

Prowincjał sprawuje najwyższy urząd i ma władzę nad całą prowincją. Ożywia apostołskie i zakonne życie prowincji i duchowy rozwój członków. Troszczy się o jedność z Kościołem miejscowym i z przełożonym generalnym oraz z innymi prowincjami.

736

Wikariaty mają następujące struktury zarządzania:

- a) konsultor generalny, który jest mianowany przez przełożonego generalnego w celu wspomagania wikariatu;
- b) przełożony, zastępca przełożonego i konsultorzy, którzy są mianowani przez przełożonego generalnego z głosem wiążącym jego rady po konsultacji z członkami wikariatu.

737

Prowincjałowie i przełożeni wiceprowincji muszą być profesami przynajmniej pięć lat po ślubach wieczystych, mieć święcenia kapłańskie i liczyć przynajmniej trzydzieści lat życia. Są oni wybierani lub mianowani na trzyletnią kadencję i mogą być ponownie wybrani lub mianowani na drugą i trzecią kolejną kadencję. Gdy chodzi o wybór lub mianowanie na trzecią kolejną kadencję, statuty prowincjalne muszą podać dokładne wytyczne i wymagane jest pozwolenie przełożonego generalnego zgodnie z art. 723 k) konstytucji. Gdy chodzi o wybór lub mianowanie tych prowincjałów, statuty prowincjalne muszą dokładnie określić następujące sprawy:

a) że członkowie prowincji efektywnie uczestniczą w procesie wyboru, zgodnie z postanowieniami statutów prowincjalnych;

b) że generalat:

– albo mianuje prowincjałem jednego z kandydatów proponowanych przez członków prowincji,

– albo zatwierdza prowincjała wybranego przez kapitułę prowincjalną lub przez wszystkich członków prowincji. W obu tych przypadkach członkowie prowincji – zgodnie ze statutami prowincjalnymi – proponują kandydatów do wyboru na prowincjała, przedstawiając ich generalatowi do zatwierdzenia. Członkowie kapituły lub prowincji mają swobodę w głosowaniu na któregokolwiek, kogo uważają za odpowiedniego i kto jest zdatny do objęcia urzędu.

Wikariusz prowincjalny musi być profesem przynajmniej pięć lat po ślubach wieczystych.

Zarząd miejscowy

738

Każda wspólnota, do której należy sześciu lub większa liczba członków, posiada formę zarządu, w skład którego wchodzi:

– przełożony wspólnoty,

– przynajmniej dwóch konsultorów, z których jeden jest zastępcą przełożonego,

– oraz ekonom, który może być konsultorem.

Przełożony wspólnoty może być wybierany na dwie kolejne trzyletnie kadencje; musi być profesem po ślubach wieczystych przez pewien określony czas ustalony w statutach prowincjalnych i mieć święcenia kapłańskie. Przy wyborze na trzecią kolejną kadencję potrzeba zgody przełożonego generalnego, z głosem wiążącym jego rady. Sposób mianowania lub wyboru przełożonych jest dokładnie określony w statutach prowincjalnych. Przełożony

miejscowy składa wyznanie wiary w obecności miejscowej wspólnoty i prowincjała lub jego delegata, zgodnie z postanowieniami statutów prowincjalnych i powszechnego prawa Kościoła.

Mniejsze grupy muszą tworzyć wspólnotę lub być przyłączone do innej wspólnoty, a dla każdej wspólnoty powinien być ustanowiony przełożony miejscowy, przed którym członkowie są odpowiedzialni.

739

Przełożony miejscowy ożywia wspólnotę, koordynuje jej prace i kieruje nimi, oraz utrzymuje łączność z zarządem prowincji, zgodnie z postanowieniami statutów.

Zastępca przełożonego spełnia obowiązki przełożonego, jeśli ten jest nieobecny lub ma jakąś przeszkodę.

Ekonom miejscowy zarządza dobrami wspólnoty, zgodnie z postanowieniami statutów.

740

Prawa i obowiązki wspólnot miejscowych są dokładnie określone w statutach prowincjalnych.

Zarządzanie dobrami materialnymi

741

Towarzystwo jako całość, poszczególne prowincje i poszczególne wspólnoty mają prawo posiadania, nabywania, zarządzania i alienowania swoich własnych dóbr materialnych, zgodnie z normami prawa kościelnego i cywilnego.

742

Dobra Towarzystwa dzielą się na dobra Towarzystwa jako całości, którymi zarządza generalat, oraz dobra prowincji i wspólnot miejscowych, którymi one same zarządzają. Statuty prowincjalne określają dokładnie prawa i obowiązki wspólnot miejscowych.

743

Każdy stopień zarządzania jest odpowiedzialny za swoje własne sprawy finansowe i ich konsekwencje, pamiętając o zasadach solidarności:

- a) wszystkie prowincje dają coroczny wkład finansowy do generalatu, aby umożliwić wypełnienie jego obowiązków;
- b) generalat nie może obciążyć lub alienować dóbr prowincji czy wspólnoty miejscowej bez pisemnej zgody przełożonego wyższego i jego rady;
- c) poszczególne wspólnoty miejscowe mają obowiązek służyć swoimi dobrami potrzebom całej prowincji.

744

Na wszystkich stopniach zarządzania ekonomowie zarządzają dobrami materialnymi pod kierunkiem przełożonych oraz ich rad. W sprawach finansowych należy się z nimi konsultować, jeżeli nie wchodzi w skład rady. Bez zgody przełożonego nie mogą załatwić żadnej sprawy, która należy do zarządzania nadzwyczajnego. Muszą dokładnie informować swojego przełożonego i konsultorów o wszystkich sprawach finansowych. Ekonom wyższego stopnia zarządzania ma prawo wglądu do zarządzania dobrami materialnymi niższego stopnia zarządzania; o istniejących problemach przesyła sprawozdanie swoim przełożonym.

745

Wszystkie stopnie zarządzania wykonują zarząd swoimi dobrami według przyjętego systemu księgowości, który spełnia wymagania prawa kościelnego i cywilnego.

Nasze reguły, ich cel, obowiązywanie i interpretacja

Członkowie powinni często i uważnie czytać reguły Towarzystwa. Powinni mieć je w wielkim szacunku i zaznajamiać się z nimi oraz często robić szczegółowy rachunek sumienia w odniesieniu do zachowania poszczególnych reguł.

Reguła z roku 1891

801

Towarzystwo ma reguły, które określają jego naturę i cel, stosownie do charyzmatu i ideałów Założyciela oraz własnej tradycji. Reguły pomagają nam zachować naszą jedność i ducha w naszym poświęceniu się Bogu w służbie apostołskiej. Są one zgodne z postanowieniami Kościoła i dają się stosować do okoliczności czasu.

- a) Konstytucje są naszą podstawową regułą, która zawiera zasady ewangeliczne naszego salwatoriańskiego życia zakonnego i podstawowe struktury naszego Towarzystwa. Ustanawiane są przez kapitułę generalną, a zatwierdzane przez Stolicę Świętą;
- b) dyrektorium generalne zawiera konieczne powszechne zastosowania konstytucji; jest ono ustanawiane przez kapitułę generalną;
- c) Statuty prowincjalne zawierają szczegółowe normy odpowiadające potrzebom czasu i miejsca. Muszą być zgodne z zasadami i ogólnymi normami zawartymi w konstytucjach i dyrektorium generalnym. Muszą także szanować jedność międzynarodową i zawierać postanowienia umożliwiające dokonywanie co pewien czas ich własnej ponownej oceny i rewizji. Są ustanawiane przez kapitułę prowincjalną, a zatwierdzane przez generalat.

802

Każdy z członków musi:

- uznawać Biskupa Rzymskiego za swojego najwyższego przełożonego i być mu posłusznym na mocy ślubu;
- szanować powszechne prawo Kościoła i wszystkie wskazania Stolicy Świętej odnoszące się do niego jako zakonnika;
- i zachowywać reguły Towarzystwa.

803

Aby nasze reguły były skuteczne, musimy je znać, rozważać i wcielać je w życie. Są one wskazaniem dla naszego życia, lecz miłość Boga i bliźniego powołuje nas do służby ponad literę reguły pisanej.

804

Normy zawarte w naszych regułach obowiązują nas zgodnie z naszą profesją zakonną, dopóki wyższy nakaz płynący z miłości Boga i bliźniego nie zmusza nas do innego działania.

805

W sprawach karności, przełożeni, w ramach swoich uprawnień mogą dla słuszych powodów, na określony czas, dyspensować od poszczególnych przepisów naszych reguł.

806

Autentyczna interpretacja konstytucji należy do Stolicy Świętej. W innych przypadkach organ ustawodawczy, który ustanowił prawo, jest autentycznym jego interpretatorem.

DYREKTORIUM GENERALNE
Towarzystwa
Boskiego Zbawiciela

Nasze powołanie i posłannictwo salwatoriańskie

1.1

Godłem Towarzystwa jest obraz nauczającego Zbawiciela, na tle krzyża, z otaczającym go napisem: JESUS CHRISTUS, DEI FILIUS SALVATOR (Jezus Chrystus, Syn Boży, Zbawiciel).

1.2

Pieczęć Towarzystwa przedstawia ten sam obraz nauczającego Zbawiciela, na tle krzyża, lecz z właściwą nazwą odpowiedniego urzędu.

1.3

Do habitu Towarzystwa przynależy cingulum z czterema węzłami symbolizującymi trzy śluby i apostołat. Noszenie habitu określone jest w statutach prowincjalnych, uwzględniających zwyczaje Kościoła miejscowego.

1.4

Świętem tytularnym naszego Towarzystwa jest uroczystość Narodzenia naszego Pana i Zbawiciela (25 grudnia). Głównym świętem maryjnym jest uroczystość Matki Zbawiciela (11 października).

W święto Niepokalanego Poczęcia Maryi Panny (8 grudnia) obchodzimy dzień naszego założenia i w tym dniu odnawiamy nasze oddanie się Bogu w Towarzystwie. Czczymy również Maryję jako Królową Apostołów.

Obchodzimy święta naszych patronów oraz wspominamy święto błogosławionej Marii od Apostołów (5 września) i rocznicę śmierci naszego Założyciela (8 września).

1.5

Członkostwo w naszym Towarzystwie przysługuje tym, którzy złożyli w Towarzystwie profesję ślubów: kapłani, diakoni, bracia i klerycy, zgodnie z postanowieniami naszych reguł i powszechnego prawa Kościoła. Z racji wspólnego wszystkim chrztu i profesji zakonnej, istnieje między wszystkimi członkami fundamentalna równość co do godności i działania. Dlatego wszyscy współpracują w naszym wspólnym życiu i misji zgodnie z własną pozycją i zadaniem.

1.6

Towarzystwo Boskiego Zbawiciela, Kongregacja Sióstr Salwatorianek oraz Salwatorianie Świeccy tworzą Rodzinę Salwatoriańską. Wszyscy są inspirowani tym samym charyzmatem i obdarzeni tym samym posłannictwem. Wierni wizji Ojca Jordana, Towarzystwo stara się wypełnić swoje posłannictwo, współpracując z Kongregacją Sióstr i Salwatorianami Świeckimi. Towarzystwo promuje także salwatoriańskie ideały wśród innych ludzi, zachęcając ich do podejmowania apostolskich zobowiązań w celu budowania ducha chrześcijańskiego w ich środowisku.

Nasze życie apostołskie

2.1

Każda prowincja ma obowiązek i prawo wybierać swoje własne zadania apostołskie zgodnie z potrzebami Kościoła miejscowego. Prowincja określa w swoich statutach procedurę przyjmowania, prowadzenia i zaprzestawiania zadań apostołskich. W wyborze apostołów prowincja bierze pod uwagę zalecenia i wypełnia zarządzenia kapituły generalnej oraz konsultuje się z generalatem. Jeżeli ukierunkowania apostołskie prowincji mają ulec zmianie, potrzeba zgody generalatu.

2.2

Do zadań kapituły prowincjalnej należy dokonywanie przebadania apostołów prowincji i przystosowywania ich do potrzeb czasu.

2.3

Oczekuje się od członków, aby byli gotowi do pracy w apostołach wspólnych i do wspomagania ich.

2.4

Zgodnie z wolą Chrystusa, aby wszyscy byli jedno, chętnie współdziałamy w ekumenicznych przedsięwzięciach Ludu Bożego.

2.5

Prowincje dokonują wyboru członków i współpracowników i przygotowują ich do służby na rzecz Kościołów rozwijających się i troszczą się o duchową i materialną pomoc dla nich.

2.6

Zanim ktokolwiek z członków rozpocznie swoją posługę w Kościele na terenie innych krajów czy kultur, otrzymuje szczególne

przygotowanie, aby mógł się porozumieć i przyzwyczaić do stylu życia i mentalności ludzi, którym będzie posługiwał.

2.7

Postępując w duchu naszego Założyciela korzystamy w naszych apostołatach z wszystkich nowoczesnych środków przekazu informacji.

Nasze życie według rad ewangelicznych

Rady ewangeliczne w ogólności

3.1

Zobowiązania się do życia według rad ewangelicznych: czystości bezzennej, ubóstwa i posłuszeństwa w Towarzystwie Boskiego Zbawiciela dokonuje się najpierw przez profesję ślubów czasowych, a następnie przez profesję ślubów wieczystych.

3.2

Dokument podający miejsce i datę profesji czasowej lub wieczystej musi być podpisany przez składającego profesję i przyjmującego ją. Należy przechowywać go w archiwum prowincjalnym.

Ubóstwo

3.3

Statuty prowincjalne powinny podać wszystko, co jest konieczne, aby dokumenty wymienione w artykułach 317 i 318 były spisane w odpowiednim czasie i w sposób prawnie ważny. Dokumenty te należy przechowywać w archiwum prowincjalnym.

3.4

Wspólnota na ogół troszczy się jednakowo o wszystkich członków. W tym, co dotyczy potrzeb osobistych, należy uwzględnić odmienne indywidualne warunki, pracę, zdrowie i wiek członków.

3.5

Konta osobiste i fundusze, nad którymi wspólnota nie ma kontroli, są zabronione. Członkowie dają rozliczenie ze wszystkich pieniędzy, zgodnie z przepisami statutów prowincjalnych.

3.6

To, co Towarzystwo ma w swoim posiadaniu, przeznacza wyłącznie na kształcenie i utrzymanie swoich członków, na wypełnienie swojego posłannictwa, na polepszenie warunków życia ubogim i cierpiącym, oraz na wspieranie dzieł charytatywnych. Statuty prowincjalne podają konkretne normy.

3.7

Gdziekolwiek na świecie żyją salwatorianie, ich styl życia musi odznaczać się prostotą i wyrzeczeniem. Nasze wspólnoty muszą unikać luksusu, szukania jakiegokolwiek zysku i gromadzenia wspólnego bogactwa. Statuty prowincjalne podają normy w tej sprawie.

3.8

Jeśli to możliwe, każda wspólnota jest samowystarczalna i wspiera prowincję w zarządzaniu i rozwoju, w wychowaniu i kształceniu członków, oraz w należytym troszczeniu się o chorych i będących w podeszłym wieku.

3.9

Wspólnota dóbr domaga się, aby apostołaty, które mają pierwszeństwo w danej prowincji, były wspomagane przez wszystkich członków i wspólnoty prowincji. Ponadto świadczy ona o istnieniu solidarności między prowincjami i misyjnymi jednostkami administracyjnymi a Towarzystwem jako całością.

Posłuszeństwo

3.10

Każda wspólnota odbywa regularne spotkania, w czasie których członkowie omawiają między sobą sprawy dotyczące dobra jednostki, wspólnoty, Towarzystwa i Kościoła, aby lepiej rozpoznać i wypełnić wolę Bożą.

3.11

Obowiązkiem przełożonego jest doprowadzić wspólnotę do podjęcia odpowiedniej decyzji i dopilnować, aby została wykonana. Jeśli żadna decyzja nie została podjęta, wspólnota będzie się kierować decyzją przełożonego.

3.12

Członkowie, którzy przeżywają konflikt sumienia co do wyznaczonego zadania, powinni uczciwie rozważyć ponownie swoje stanowisko, a także stanowisko przełożonego i wspólnoty. Mogą wnieść apelację, jeżeli uznają to za konieczne.

ROZDZIAŁ CZWARTY

Nasze życie wspólnotowe

4.1

Statuty prowincjalne zawierają wskazania zmierzające do właściwego prowadzenia i umacniania życia wspólnotowego.

4.2

W odniesieniu do spraw poufnych wspólnoty i jej członków należy zachować dyskrecję.

4.3

Statuty prowincjalne regulują sprawy dotyczące odwiedzin domu rodzinnego, wakacji i podróży osobistych.

4.4

Naszą braterską troskliwość rozciągamy także na tych, którzy opuścili Towarzystwo; jeśli to możliwe, utrzymujemy z nimi kontakt.

4.5

Troszczymy się o gościnność w naszych domach. Szczególnie gościnnie przyjmujemy rodziców, krewnych, dobrodziejów i współpracowników i zawsze pamiętamy o nich w naszych modlitwach.

4.6

Ludzi zatrudnionych w naszych wspólnotach należy traktować według zasad sprawiedliwości społecznej i miłości chrześcijańskiej.

Nasze zjednoczenie z Chrystusem

5.1

Troszczymy się o żywotność liturgii w naszych domach i w posłudze duszpasterskiej, aby wszyscy mogli w niej czynnie uczestniczyć.

5.2

Codziennie przeznaczamy przynajmniej pół godziny na rozmyślanie i jakiś odpowiedni czas na czytanie duchowne.

5.3

Uznajemy wagę samokontroli, zasad życia ascetycznego oraz potrzebę dobrego zdrowia fizycznego i emocjonalnego, jako części integralnych życia duchowego. Przełożeni i wspólnoty zadbają o to, żeby było dostępne odpowiednie kierownictwo i zachęca poszczególnych członków, aby w razie potrzeby korzystali z pomocy.

Nasza formacja podstawowa i ciągła

Powołania

6.1

Prowincje zatroszczą się o to, aby mieć odpowiednich członków odpowiedzialnych za formację i stosowny program oraz środki materialne w celu pozyskiwania powołań dla Kościoła i dla Towarzystwa. Statuty prowincjalne określają różne szczegóły.

6.2

Troska o powołania jest zadaniem każdego z członków. W każdym miesiącu praktykujemy dzień modlitw w intencji powołań.

Przyjęcie do Towarzystwa

6.3

Kandydatura poprzedza przyjęcie do nowicjatu. Statuty prowincjalne podają kryteria dotyczące przyjmowania do kandydatury oraz normy odnoszące się do czasu trwania i formy kandydatury, a także inne szczegóły.

Nowicjat

6.4

Nowicjacki program studiów obejmuje przynajmniej następujące zagadnienia:

- Pismo Świąte i podstawowe prawdy wiary;
- życie zakonne i śluby;

- nasze reguły, charyzmat i historia;
- studium duszpasterstwa od strony społecznej, kulturalnej i teologicznej.

W nowicjacie nie należy podejmować studiów zawodowych.

6.5

Każda prowincja może wprowadzić do nowicjackiego programu formacji okresy działalności apostolskiej poza domem nowicjatu, zgodnie z postanowieniami powszechnego prawa Kościoła.

6.6

Nowicjusze pozostają pod kierownictwem magistra nowicjatu, który jest odpowiedzialny za przeprowadzenie programu formacji w nowicjacie.

Profesja czasowa i wieczysta

6.7

Nowicjat kończy się złożeniem profesji czasowej.

6.8

Ci, którzy złożyli profesję czasową, są członkami Towarzystwa i przez profesję wieczystą zostają definitywnie włączeni do naszej wspólnoty ze wszystkimi jej prawami i obowiązkami, określonymi w naszych regułach.

6.9

Formacja podstawowa każdego z członków trwa podczas profesji czasowej i w okresie zwyczajnych studiów. Ci, którzy przygotowują się do kapłaństwa lub do stałego diakonatu, pozostają pod kierownictwem tego z członków, który jest odpowiedzialny za ich formację aż do święceń i (lub) ukończenia zwyczajnych studiów teologicznych.

6.10

Profesję czasową odnawia się co roku przynajmniej przez trzy lata i normalnie nie dłużej niż przez sześć lat. W przypadkach wyjątkowych można ją przedłużyć do lat dziewięciu. Termin składania tej profesji można przyspieszyć zgodnie z postanowieniami powszechnego prawa Kościoła. W tych granicach mogą to dokładniej określić statuty prowincjalne.

6.11

Każdy z członków składa czasową i wieczystą profesję według obrzędu podanego w podręczniku „Obrzędy profesji zakonnej”. Przed publicznym złożeniem ślubów wieczystych przeprowadzany jest pewien okres odnowy duchowej. Bardziej szczegółowe normy podają statuty prowincjalne.

Formacja ciągła

6.12

Wszyscy członkowie mają obowiązek uczestniczenia w programach rozwoju osobowego i zawodowego. Statuty prowincjalne podają, jak należy to przeprowadzić i jak zatroszczyć się o potrzebne fundusze oraz o odpowiednich członków nadających się do kierowania tą formacją.

6.13

Jest rzeczą konieczną, aby wszyscy członkowie mieli odpowiedni czas wolny i dbali o zdrową równowagę między pracą a czasem wolnym.

Programy formacyjne

6.14

Każda prowincja realizuje program formacji podstawowej i ciągłej, który uwzględnia charyzmat i cel apostołski naszego Towarzystwa, wskazania kościelne oraz warunki kulturalne i społeczne swego kraju. Programy formacji podstawowej wymagają zatwierdzenia generalatu.

6.15

Gdzie to jest celowe, można opracować na płaszczyźnie międzynarodowej lub regionalnej wspólny program formacji. Ponadto, prowincje współpracują w dzieleniu się materiałami i metodami z zakresu formacji.

6.16

Prowincje dokonują przebadania co pewien czas swoich programów formacyjnych, aby mieć pewność, że odpowiadają ich potrzebom.

6.17

Wszystkie prowincje dają możliwość odpowiednio uzdolnionym członkom przygotowania się do zadań kierowania formacją podstawową i ciągłą.

Zarządzanie Towarzystwem

Zarządzanie w ogólności

7.1

Nasz udział w zarządzaniu regulują zasady następujące:

- a) Współodpowiedzialność oznacza, że dobro Towarzystwa jako wspólnoty jest otoczone odpowiedzialną troską wszystkich członków. Dlatego członkowie biorą udział w wykonywaniu wspólnej odpowiedzialności przez czynne uczestnictwo w procesach zarządzania i przez szczerą współpracę, dialog i konsultację między sobą i z tymi, którzy służą wspólnocie w wykonywaniu urzędu.
- b) Pomocniczość oznacza, że jest zabezpieczona wolna inicjatywa i względna autonomia jednostek i władz niższego stopnia zarządzania w stosunku do władzy wyższego stopnia. Wyższy stopień koordynuje i jednoczy wysiłki stopni niższych. Popiera cele stopni niższych i udziela pomocy w razie potrzeby. Wyższy stopień interweniuje tylko wtedy, gdy zachodzi tego potrzeba ze względu na dobro ogólne, dobro jednostki, której to dotyczy, albo dla dobra jednostek niższego stopnia.
- c) Solidarność oznacza, że każdy członek i każda grupa musi respektować dobro wszystkich i współpracować dla niego zarówno na tym samym stopniu, jak i na stopniach innych. Niższe stopnie współpracują w działaniach i wskazaniach stopni wyższych, które troszczą się o dobro wspólne.
- d) Sprawozdawczość oznacza, że każdy członek musi być gotowy do przyjęcia prawomocnych wskazań od tych, którzy sprawują władzę, a sprawujący władzę muszą troszczyć się o to, aby członkowie żyli według ducha, tradycji i reguł Towarzystwa.

Wszyscy sprawujący urzędy zdają sprawę przed Bogiem, Kościołem i wspólnotą. Ci, którzy mają szczególną odpowiedzialność w Towarzystwie, muszą składać jasne sprawozdania z zarządzania, jak to jest określone w naszych regułach.

7.2

Głos czynny i bierny określa się następująco:

- a) Misjonarze, jak długo żyją i pracują na misjach, są członkami misji i mają głos czynny i bierny tylko w misji. W swojej prowincji rodzimej zachowują członkostwo w zaczątku (in radice).
- b) Członkowie, którzy żyją i pracują w innej prowincji po zawarciu z nią umowy, mają w tej prowincji głos czynny i bierny na czas trwania umowy. W swojej prowincji rodzimej zachowują tylko głos bierny, zgodnie z postanowieniami umowy.
- c) Członkowie generalatu i ekonom generalny zachowują głos czynny w swojej prowincji. Inni urzędnicy i członkowie zatrudnieni w generalacie zachowują w prowincji głos czynny i bierny podczas nieobecności w niej, zgodnie z postanowieniami umowy zawartej między prowincją a generalatem.
- d) Członkowie będący na eksklaustracji, nie mają głosu czynnego ani biernego.

Kapituła generalna

7.3

Przy zwoływaniu kapituły generalnej należy zachować procedurę następującą:

- a) Przełożony generalny zwołuje kapitułę generalną zwyczajną na dziewięć miesięcy przed jej rozpoczęciem.
- b) Przełożony generalny w piśmie zwołującym kapitułę generalną wyznacza dla niej czas i miejsce, które zostały ustalone przez generalat po skonsultowaniu się z synodem generalnym.

- c) Przełożony generalny podaje również ogólne tematy, które ma omawiać kapituła generalna, lecz do porządku obrad można również dodać inne tematy na wniosek kapituł prowincjalnych i poszczególnych członków.
- d) Przełożony generalny w piśmie tym przypomina członkom znaczenie kapituły i zachęca ich, aby wspierali kapitułę swoimi modlitwami.

7.4

Każda prowincja w ciągu czterech miesięcy od wydania pisma zwołującego urządzi kapitułę, w czasie której zostaną wybrani delegaci na kapitułę generalną oraz zostaną sformułowane propozycje dla kapituły generalnej. Wyniki tych kapituł należy przesłać do generalatu w ciągu pięciu miesięcy po wydaniu pisma zwołującego.

7.5

Generalat troszczy się o sekretarzy, tłumaczy, protokolantów i innych odpowiednich pracowników, potrzebnych do skuteczności kapituły.

7.6

Wybór delegatów i ich zastępców na kapitułę generalną przebiega następująco: w prowincjach, wiceprowincjach i wikariatach według następującej zasady proporcjonalności: na każdą liczbę pięćdziesięciu członków po profesji czasowej lub wieczystej, czy też na część tej liczby, jednostki wybierają jednego delegata po ślubach wieczystych. Jednostki liczą u siebie tylko tych członków, którzy mają tam głos czynny. Datą liczenia członków jest dzień wysłania przez przełożonego generalnego pisma zwołującego kapitułę.

7.7

Generalat lub kapituła generalna, według własnego uznania lub na wniosek prowincji, może powołać na kapitułę generalną eks-

pertów. Nie są oni członkami kapituły generalnej i nie mają głosu czynnego w kapitule, ani nie posiadają głosu biernego na żaden jej urząd.

7.8

Przed pierwszą sesją kapituły generalnej generalat przedstawia członkom kapituły pod rozwagę jej procedurę i porządek obrad.

7.9

Przełożony generalny jako przewodniczący, wraz z członkami kapituły, omawiają, poprawiają i zatwierdzają procedurę i porządek obrad; mogą ustalać grupy robocze i przydzielać do nich członków.

7.10

Innych urzędników kapituły generalnej wybiera się w sposób następujący:

- a) przewodniczący kapituły, po uzyskaniu zgody kandydatów, proponuje wybrać spośród członków kapituły generalnej skrutatorów, sekretarza kapituły i dwóch wiceprzewodniczących. Przy tych wyborach stosuje się taką samą procedurę, jak przy wyborach konsultorów generalnych;
- b) przewodniczących grup roboczych kapituły generalnej wybierają członkowie poszczególnych grup roboczych, zgodnie z procedurą przyjętą przez każdą grupę roboczą.

7.11

Prezydium kapituły generalnej składa się z przewodniczącego i dwóch wiceprzewodniczących. Kieruje ono sprawami kapituły i ma władzę proponowania zmian w porządku obrad i w procedurze, jeśli jest to konieczne. Przewodniczący kapituły działa również jako przewodniczący komitetu kierującego, występuje oficjalnie w imieniu kapituły oraz przedkłada sprawozdania z kapituły generalatowi.

7.12

Komitet kierujący składa się z prezydium, sekretarza kapituły i jednego członka generalatu, wybranego przez sam generalat. Komitet ten ustala codzienny plan zajęć i koordynuje prace grup roboczych i plenarnych sesji kapituły.

7.13

Skrutatorzy kapituły dopilnują, żeby kartki wyborcze z głosami były oddane w sposób ważny, to znaczy tajnie i przez każdego oddzielnie. Przed spisaniem wyników głosowania liczą kartki wyborcze. Ilość kartek nie może przekraczać liczby obecnych wyborców. Następnie przystępują do liczenia głosów przez głośne ich odczytanie. Po zakończeniu liczenia przewodniczący kapituły ogłasza oficjalne wyniki głosowania.

7.14

Protokolanci kapituły sporządzają protokół sesji plenarnych. Przygotowują go jak najwcześniej i udostępniają członkom kapituły.

7.15

Sekretarz kapituły koordynuje prace sekretariatu. Troszczy się o to, żeby materiały kapituły zostały przetłumaczone, przepisane, powielone i rozdane członkom kapituły. Troszczy się również o to, żeby kapituła wybrała grupę roboczą, która czyta, zatwierdza i podpisuje protokoły.

7.16

Kapituła generalna może przekazać niektóre zadania grupom roboczym. Obowiązkiem grup roboczych jest opracowanie powierzonych im zadań, omówienie wniosków komisji przygotowawczej i podanie na piśmie wniosków do omówienia podczas sesji plenarnych. Każda grupa robocza przedstawia i wyjaśnia podczas sesji plenarnej swoje propozycje.

7.17

Kapituła generalna ustala absolutną większością głosów członków obecnych czas przystąpienia do wyboru generalatu. Jeśli odbywa się próbny wybór przełożonego generalnego, to do wyboru właściwego powinien upłynąć przynajmniej jeden dzień. Po wyborze przełożonego generalnego należy pozostawić mu czas na wysunięcie kandydatów na wikariusza generalnego i konsultorów generalnych. Każdy z członków Towarzystwa wybrany do generalatu, a nieobecny jako członek kapituły generalnej, posiada w dalszym przebiegu kapituły głos czynny. Członkowie dotychczasowego generalatu zachowują nadal na kapitule głos czynny i bierny.

7.18

Przewodniczący kapituły przyjmuje lub stawia wniosek o zakończenie kapituły. Wniosek musi być poparty większością dwóch trzecich głosów obecnych. Kapituła może przekazać generalatowi sprawy nie załatwione, które nie wchodzą w zakres zasadniczych rozstrzygnięć dotyczących całego Towarzystwa.

7.19

Zarządzenia kapituły generalnej są konkretnymi wskazaniem i decyzjami. Zachowują one ważność aż do następnej kapituły generalnej.

7.20

Generalat przystosowuje procedurę kapituł generalnych zwyczajnych do kapituł generalnych nadzwyczajnych.

7.21

Członków generalatu wybiera się w sposób następujący:

- a) Przełożonego generalnego wybiera kapituła generalna absolutną większością głosów członków obecnych, zgodnie z procedurą następującą:

Kapituła generalna może podjąć decyzję, że przed wyborem właściwym odbędzie się wybór próbny, w którym każdy wyborca podaje dwa nazwiska w porządku pierwszeństwa. Ogłasza się wyniki wyboru próbnego z ukazaniem ilości pierwszych i drugich głosów, które każdy członek otrzymał.

W pierwszym tajnym głosowaniu wyborczym głosujący wypisują nazwisko swojego kandydata; mają oni swobodę w głosowaniu na któregokolwiek, kogo uważają za odpowiedniego, spośród członków wybieralnych na ten urząd. Jeśli żaden kandydat nie otrzyma absolutnej większości głosów członków obecnych, powtarza się procedurę w drugim i trzecim głosowaniu, jeśli jest to konieczne.

W czwartym głosowaniu wyboru dokonuje się spośród dwóch członków (lub tak blisko dwóch, jak to możliwe), którzy w głosowaniu trzecim otrzymali największą ilość głosów. Gdy głosowanie to nie da spodziewanego wyniku, odbywa się głosowanie piąte, w sposób podobny do czwartego. Gdyby w głosowaniu piątym otrzymali równą ilość głosów, wybranym zostaje ten, który pierwszy złożył profesję, a gdy obaj złożyli profesję w tym samym czasie, to przełożonym generalnym zostaje wybrany starszy wiekiem.

- b) Wikariusza generalnego proponuje przełożony generalny, a wybiera kapituła generalna w sposób następujący:

Przełożony generalny przedstawia nazwiska nie więcej niż trzech członków wybieralnych, a wyboru dokonuje się w taki sam sposób, jak wybór przełożonego generalnego (DG 7.21a 2-3 powyżej).

- c) Innych konsultorów generalnych proponuje się i wybiera w sposób następujący:

Przełożony generalny, po skonsultowaniu się z wikariuszem generalnym i z innymi członkami kapituły, ze względu na zadania, które mają być wykonane, proponuje jednego wybieralnego członka na każdy urząd, a listę z proponowanymi kandydatami przekazuje

kapitułe generalnej. Kapituła generalna rozważa po kolei propozycje na każdy urząd, a wyboru dokonuje się w taki sam sposób, jak wybór przełożonego generalnego (DG 7.21a 2-3 powyżej).

7.22

Kapituła generalna dokonuje wglądu w życie Towarzystwa i jego ducha apostołskiego w świetle charyzmatu Towarzystwa. Podejmuje wszystkie decyzje przez głosowanie lub wybór. Wszystkie decyzje wymagają absolutnej większości, jeśli inaczej nie zostało to określone. Do zadań kapituły generalnej należy:

- a) dokonywanie zmian w konstytucjach i przedstawianie ich Stolicy Świętej do zatwierdzenia; takie zmiany wymagają większości dwóch trzecich głosów;
- b) poprawianie dyktorium generalnego; takie zmiany wymagają większości dwóch trzecich głosów;
- c) dokonywanie przeglądu zarządzeń i wskazań, wydanych przez poprzednią kapitułę generalną;
- d) wydawanie nowych zarządzeń i wskazań;
- e) wybór przełożonego generalnego, konsultorów generalnych i ekonoma generalnego oraz wybór innych urzędników, jeśli kapituła tego sobie życzy;
- f) wybór członków komisji finansowej;
- g) dokonywanie zmian w ogólnych przepisach proceduralnych dotyczących zarządzania międzynarodowego;
- h) zatwierdzanie i poprawianie długofalowego planu działania przedstawionego przez generalat;
- i) zatwierdzanie i odrzucanie statutów prowincjalnych i zarządzeń zakwestionowanych przez generalat, a przedstawionych przez prowincję;
- j) ustalenie i określenie kompetencji komisji międzynarodowych;
- k) dokonywanie przeglądu sprawozdań, przedstawionych przez przełożonego generalnego, konsultorów, ekonoma generalnego, prowincjałów, przełożonych wiceprowincji i wikariatów;

- l) zatwierdzanie lub poprawianie dwuletniego finansowego planu działania, przedstawionego przez generalat i ustalenie wysokości opłat składanych przez prowincje, niezbędnych do działalności generalatu i realizowania międzynarodowych projektów;
- m) wydawanie zarządzeń, które określają kompetencje generalatu do zawierania lub rozwiązywania umów w imieniu Towarzystwa, do zaciągania długów lub innych zobowiązań i do zatwierdzania wydatków lub inwestowania funduszy, z zastrzeżeniem, że we wszystkich tych przypadkach chodzi o fundusze i majątek generalatu;
- n) troszczenie się o publikowanie dla członków Towarzystwa sprawozdań z ogólnego stanu Towarzystwa i z działań podejmowanych przez kapitułę generalną. Redakcja i publikacja tych materiałów należy do zadań generalatu.
- o) określenie w jakim czasie mają się odbyć kapitule prowincjalne po kapitule generalnej w celu wypełnienia jej poleceń.

Synod generalny

7.23

Wszystkie sesje synodu generalnego zwoływane są w czasie i miejscu określonym przez generalat, po skonsultowaniu się z synodem generalnym. Sesja zwyczajna synodu generalnego zbiera się co dwa lata po kapitule generalnej. Sesje nadzwyczajne mogą być zwołane przez generalat lub na wniosek przynajmniej połowy członków synodu. Do ważności działań synodu wymaga się obecności dwóch trzecich członków.

7.24

Przełożeni wikariatów są obserwatorami na synodzie generalnym. Generalat lub synod generalny, na podstawie własnych uprawnień lub na wniosek jednego z prowincjałów, może powołać innych obserwatorów i ekspertów na synod generalny. Obserwatorzy

i eksperci nie są członkami synodu i nie mają głosu czynnego w synodzie, ani nie posiadają głosu biernego na żaden jego urząd.

7.25

Procedurę wszystkich sesji synodu generalnego ustala generalat, analogicznie do procedury kapituły generalnej, i przedstawia synodowi do zatwierdzenia.

7.26

Do synodu generalnego, jako rozszerzonej rady generalnej, można zwrócić się o radę w każdym czasie. Do obowiązków zwyczajnej sesji synodu generalnego należy:

- a) dokonywanie przebadania sprawozdań, przedstawionych przez generalat, prowincjałów i urzędników generalatu;
- b) dokonywanie przebadania i poprawianie, jeśli jest to konieczne, długofalowego planu Towarzystwa, ustalonego przez kapitułę generalną;
- c) troszczenie się o publikowanie dla członków Towarzystwa sprawozdań z ogólnego stanu Towarzystwa i z działań podejmowanych przez synod generalny;
- d) wykonywanie innych zleconych mu obowiązków.

7.27

Przełożony generalny potrzebuje głosu wiążącego synodu generalnego, gdy chodzi o:

- a) wyjaśnianie i wprowadzanie w życie zarządzeń poprzedniej kapituły generalnej, stosownie do wyraźnych zamierzeń kapituły;
- b) zatwierdzanie dwuletniego planu działania, przedstawionego przez generalat i dokonywanie poprawek w planie wysokości opłat, składanych przez prowincje;
- c) obsadzanie wakującego urzędu wikariusza generalnego.
- d) określenie metody przygotowania do kapituły generalnej oraz składu i daty spotkania komisji przygotowującej kapitułę.

7.28

Synod generalny, większością dwóch trzecich głosów, ma prawo składać wnioski o zwołanie kapituły generalnej nadzwyczajnej.

7.29

Nadzwyczajna sesja synodu generalnego zajmuje się sprawą, dla której została zwołana. Może także wykonać inne obowiązki sesji zwyczajnej.

7.30

Wszyscy członkowie synodu generalnego mogą głosować we wszystkich przedstawionych mu sprawach, za wyjątkiem przypadków następujących:

- a) osądzanie swoich własnych działań administracyjnych;
- b) stwierdzanie legalności lub ważności działań lub wskazań swoich prowincji;
- c) wykonywanie wskazań ustalonych przez kapitułę generalną czy synod generalny, lub otrzymanych od generalatu.

Generalat

7.31

W skład generalatu wchodzi przełożony generalny, wikariusz generalny i przynajmniej trzech innych konsultorów. Na podstawie rekomendacji nowego przełożonego generalnego, kapituła generalna decyduje o liczbie konsultorów generalnych na jego kadencję absolutną większością głosów obecnych. Wszyscy konsultorzy generalni są wybierani przez kapitułę generalną na sześć lat i mogą być ponownie wybrani.

7.32

Oprócz zadań wymienionych w konstytucjach, generalat jest odpowiedzialny za wypełnienie zadań apostołskich i rozwój To-

warzystwa, za formację podstawową i ciągłą oraz za przekaz informacji. Każda kapituła generalna przekazuje mu szczególne zadania.

7.33

Urzędnikami generalatu są:

- a) ekonom generalny, wybierany przez kapitułę generalną na sześć lat;
- b) sekretarz generalny, sekretarz generalny misji i prokurator przy Stolicy Świętej; mogą być konsultorami i są mianowani przez generalat;
- c) postulator i archiwista, mianowani przez generalat.

7.34

Przełożony generalny koordynuje zadania konsultorów i dba o ich wykonanie. Ważniejsze decyzje dotyczące urzędu i kompetencji jednego lub wielu konsultorów podejmuje przełożony generalny za zgodą konsultorów.

7.35

Generalat w czasie swoich zebrań stosuje procedurę następującą:

- a) przełożony generalny, wraz z konsultorami, ustala porządek obrad. Zwołuje zebrania i przewodniczy im;
- b) do ważności zebrania wymaga się obecności trzech członków. Do przyjęcia wniosku wystarczy zwykła większość głosów, jeśli inaczej nie zostało to określone. Jeśli ilość głosów jest równa, przełożony generalny może przeważać swoim głosem, lub odłożyć rozstrzygnięcie, aby podjąć decyzję dopiero po dalszej dyskusji lub po dokładniejszym przestudiowaniu sprawy.

7.36

Generalat musi ustosunkować się do statutów prowincjalnych i zmian w nich dokonanych w ciągu trzech miesięcy po ich przedłożeniu. Jeśli generalat nie zatwierdzi statutów, może

zapropnować prowincji dokonanie poprawek. Jeśli poprawki te zostaną przyjęte, statuty nabierają zaraz mocy wiążącej. Jeśli prowincja nie przyjmie proponowanych poprawek, ma prawo apelować do kapituły generalnej; zakwestionowane statuty nie mają mocy wiążącej do czasu zatwierdzenia. To samo dotyczy zarządzeń kapituły prowincjalnej.

7.37

Przełożony generalny, z głosem wiążącym swojej rady:

- a) zatwierdza zarządzenia kapituł prowincjalnych;
- b) zatwierdza programy formacji podstawowej w prowincjach;
- c) dokładnie określa i reguluje pracę tych, którzy są wyznaczeni do pomocy generalatowi;
- d) zawiera i rozwiązuje umowy w imieniu Towarzystwa;
- e) decyduje, po konsultacji z prowincjami, których to dotyczy, o poszerzeniu, ograniczeniu lub zaprzestaniu poszczególnych prac dotyczących kilku prowincji;
- f) udziela prowincjom, na określony czas, dyspens od poszczególnych reguł Towarzystwa, zgodnie z postanowieniami artykułu 805;
- g) przygotowuje długofalowy plan działania, który przedstawia kapitule generalnej do zatwierdzenia;
- h) przygotowuje, wspólnie z międzynarodową komisją finansową, dwuletni finansowy plan działania, który przedstawia do zatwierdzenia kapitule generalnej lub synodowi generalnemu;
- i) decyduje o zmianie statusu prowincji lub wiceprowincji, po konsultacji z nimi;
- j) decyduje o nadzwyczajnych wydatkach zarządu generalnego w granicach od dziesięciu tysięcy dolarów do stu tysięcy dolarów;
- k) udziela prowincjom zgody na zniesienie domów;
- l) udziela prowincjom zgody na zmianę ukierunkowania apostolskiego prowincji;
- m) mianuje urzędników nie wybranych przez kapitułę generalną;

- n) zakłada, przenosi lub znosi dom nowicjacki;
- o) zatwierdza po skonsultowaniu się z synodem generalnym i po otrzymaniu zalecenia komisji finansowej zaciąganie przez generalat czy prowincje długów ponad 250.000 EUR. Do podjęcia takiej decyzji potrzeba większości dwóch trzecich głosów wszystkich członków generalatu;
- p) obsadza wakujące urzędy innych konsultorów generalnych, ekonoma generalnego i członków komisji finansowej;
- q) przyjmuje rezygnację lub usuwa z urzędu członka komisji finansowej;
- r) decyduje o ważnych sprawach, dotyczących dobra wspólnego całego Towarzystwa.

7.38

Aby rezygnacja prowincjała z urzędu była skuteczna, musi być przyjęta przez przełożonego generalnego, z głosem wiążącym jego rady. Prowincja, po otrzymaniu wiadomości o przyjęciu rezygnacji, rozpoczyna zaraz procedurę obsadzania wakującego urzędu.

7.39

Dla ważnych powodów generalat może usunąć z urzędu prowincjała. Procedura jest następująca:

- a) prowincjał musi być poinformowany o wszystkich powodach. Ma prawo odpowiedzieć na zarzuty lub na podane powody, zanim może być pozbawiony urzędu. Pozbawienia urzędu dokonuje przełożony generalny, z głosem wiążącym swojej rady;
- b) jeśli inicjatywa wychodzi od prowincji, generalat otrzymuje na piśmie skargę z powodami, podpisaną przez większość konsultorów, lub przez większość członków kapituły prowincjalnej. Należy wtedy zachować postanowienia artykułu 7.39 a).

7.40

Gdyby zaszła konieczność lub potrzeba usunięcia z Towarzystwa członka po ślubach wieczystych, należy zachować normy Prawa

Kanonicznego zawarte w kan. 694-700, dotyczące powodów, procedury oraz obrony.

7.41

W przypadku wniesienia apelacji przez prowincję lub członka, generalat zachowuje procedurę następującą:

- a) jedna i druga strona w danej sprawie może apelować do generalatu, zgodnie z postanowieniami statutów prowincjalnych;
- b) jeżeli apelacja pomija procedurę lub prawne instancje prowincji, zwraca się ją temu, kto apelował;
- c) w przypadku apelacji prawidłowej, wszystkie dokumenty dotyczące sprawy przesyła się do generalatu. Dokumenty te obejmują zarzuty przeciwko członkowi i jego obronę;
- d) generalat może utrzymać w mocy decyzję władzy prowincjalnej bez rozpatrywania sprawy, lecz musi podać powody takiego załatwienia sprawy. W przypadku odrzucenia apelacji, członek może apelować do Stolicy Świętej w ciągu trzydziestu dni;
- e) jeżeli generalat zdecyduje się na rozważenie sprawy, zarówno władza prowincjalna jak i zainteresowany członek może przedłożyć nowy materiał.

Przełożony generalny

7.42

Do szczególnych zadań przełożonego generalnego należy:

- a) troska o wykonanie zarządzeń i wskazań kapituły generalnej;
- b) wydawanie wskazań wykonawczych, które są potrzebne do wypełniania obowiązków każdego z konsultorów generalnych, urzędników i komisji międzynarodowych. Może także wydawać prowincjom wskazania i polecenia, zgodnie z zasadami zarządzania, podanymi w naszych regułach;
- c) koordynowanie międzynarodowych projektów i programów oraz przygotowanie lub wykonanie umów międzyprowincjalnych;

- d) przedstawianie konsultorom generalnym lub synodowi generalnemu zmian wśród urzędników, wśród pracowników na różnych stanowiskach i w komisjach międzynarodowych.

7.43

Gdy przełożony generalny wydaje urzędową decyzję lub wiadomość, powinien zachować procedurę następującą:

- a) musi być podpisana przez przełożonego generalnego i sekretarza generalnego lub jego zastępcę, aby była ważna;
- b) podaje się podstawę prawną lub przepis reguły, na którym się opiera oraz powód jej wydania;
- c) podaje się datę, od kiedy zaczyna obowiązywać, i wskazuje się, jak można apelować, jeśli to ma zastosowanie.

7.44

Procedura wizytacji jest następująca:

- a) wizytator zawiadamia prowincję o swojej wizytacji zwykle na sześć miesięcy wcześniej. Prowincja powiadamia członków i wspólnoty o wizytacji i ustala wizytatorowi plan podróży;
- b) w razie potrzeby, wizytatorowi towarzyszą: tłumacz, sekretarz i eksperci, mianowani przez generalat. Prowincja postara się o innych pracowników niezbędnych do skutecznego przeprowadzenia wizytacji;
- c) przed wizytacją prowincja powinna dokonać samooceny swojego życia wspólnotowego i działalności apostolskiej, opierając się na kryteriach samooceny, wydanych przez generalat. Kryteria te pozwalają stwierdzić, jak dalece prowincja odpowiada wymaganiom stawianym przez konstytucje i dyktoria generalne oraz statuty prowincjalne i zarządzenia;
- d) sprawozdanie z przeprowadzonej samooceny należy przesłać generalatowi na miesiąc przed wizytacją. Wizytator, po swoim przybyciu, konsultuje się z prowincjałem i jego radą, odwiedza placówki salwatoriańskich wspólnot, aby porównać wyniki tej

- samooceny ze stanem faktycznym oraz zajmuje się innymi sprawami według potrzeby;
- e) zanim wizytator sporządzi sprawozdanie, wysłucha uważnie prowincjała i jego radę, a także wszystkie strony w każdej rozważanej sprawie;
 - f) wizytator składa sprawozdanie prowincjałowi i jego radzie oraz generalatowi, przekazując im swoje wrażenia o stanie prowincji, jej problemach, osiągnięciach jej programów i apostolatów, o jej wierności regułom Towarzystwa;
 - g) przełożony generalny, po wysłuchaniu opinii rady generalnej i prowincjalatu odpowiedniej prowincji, wydaje wszelkie wskazania wynikające z wizytacji.

Urzędy i komisje

Ekonom generalny

7.45

Ekonom generalny jest wybierany przez kapitułę generalną w ten sam sposób, jak konsultor generalny. Gdy generalat omawia sprawy finansowe, musi zasięgnąć jego rady. W regułach naszych wyliczone są jego obowiązki. Ekonom generalny ma obowiązki:

- a) przygotować generalatowi dwuletni plan i przystosować go odpowiednio z roku na rok;
- b) przechowywać sprawozdania finansowe prowincji.

Sekretarz generalny misji

7.46

Sekretarz generalny misji jest odpowiedzialny za sprawy dotyczące misyjnych jednostek administracyjnych. Jeśli nie jest członkiem generalatu, musi być wzywany na wszystkie zebrania,

na których omawia się sprawy misyjne. Troszczy się o sprawy naszych jednostek misyjnych, zabiega przez przełożonego generalnego o nowych misjonarzy i sprawuje nadzór nad przygotowaniem misjonarzy. Współpracuje z prowincjalnymi dyrektorami misji i ma odpowiednie stosunki z kościelnymi, prywatnymi i publicznymi organizacjami dobroczynnymi.

7.47

Przełożeni jednostek misyjnych przedkładają budżety na nadchodzący rok na ręce sekretarza generalnego misji w terminie do 15 grudnia. Generalny sekretarz misji przedstawia te budżety na corocznym zebraniu dyrektorów prokur misyjnych, które zwołuje, organizuje i któremu przewodniczy. Zebranie odbywa się przed końcem lutego. Określa ono wysokość kontrybucji, które prokury misyjne są w stanie wpłacić na konto budżetów. Następnie sekretarz generalny misji przedstawia wyniki zebrania dyrektorów do zatwierdzenia generalatowi. Zatwierdzenie to powinno być udzielone w terminie do 31 marca.

Generalat, po konsultacji z dyrektorami prokur misyjnych, decyduje dla których jednostek misyjnych prokury przekażą pomoc finansową. Jeżeli dyrektorzy prokur misyjnych nie są w stanie pokryć zaproponowanego budżetu tych jednostek, generalat poszuka środków, by pokryć resztę.

Przełożeni jednostek misyjnych przedkładają rozliczenia finansowe na ręce sekretarza generalnego misji. Dyrektorzy prokur misyjnych przedstawiają generalnemu sekretarzowi misji roczne sprawozdanie finansowe dotyczące prokur misyjnych swojej jednostki administracyjnej. Sekretarz generalny misji przedkłada dla informacji wszystkie dokumenty finansowe misyjnych jednostek administracyjnych międzynarodowej komisji finansowej.

Sekretarz generalny

7.48

Sekretarz generalny sporządza protokoły z zebrań generalatu, przechowuje jego urzędowe protokoły i podpisuje jako druga osoba wszystkie urzędowe dokumenty generalatu. Koordynuje:

- a) zajęcia pracowników zatrudnionych w sekretariacie generalatu;
- b) publikowanie materiałów dla generalatu, łącznie z czasopi-smem (*Annales*) wydawanym przynajmniej raz w roku i zawierającym urzędowe informacje, sprawozdania generalatu i inne ciekawe artykuły dla całego Towarzystwa;
- c) wydawanie regularne biuletynu informacji bieżącej (*Informations*);
- d) tłumaczenie sprawozdań i instrukcji;
- e) międzyprowincjalną wymianę informacji;
- f) dostarczanie informacji o Towarzystwie tym, którzy są odpowiedzialni w prowincjach za publikowanie informacji.

7.49

W pracy pomaga mu zawodowy archiwista i inni, odpowiednio przygotowani pracownicy, jeśli są potrzebni.

7.50

Archiwista generalny zbiera materiały dotyczące historii Towarzystwa, porządkuje je, przechowuje w archiwum generalnym i udostępnia je dla celów studiów, zgodnie z regulaminem archiwów Towarzystwa. Popiera i koordynuje współpracę archiwistów różnych prowincji, aby archiwa były dobrze uporządkowane i prowadzone z pożytkiem dla dobra całego Towarzystwa. Trzy kopie wszystkich publikacji autorstwa członków, jak również wszystkich opublikowanych materiałów dotyczących Towarzystwa mają być przesyłane do archiwisty generalnego. Szczegółowe zarządzenia podają statuty prowincjalne.

Pracownicy generalatu

7.51

Przełożony generalny, w powoływaniu urzędników i pracowników generalatu, stosuje procedurę następującą:

- a) informuje prowincjałów o potrzebach generalatu, prosząc o członków odpowiednio przygotowanych;
- b) zanim członek prowincji podejmie pracę w generalacie, należy spisać umowę między przełożonym generalnym a prowincjałem i członkiem zainteresowanym. Umowa ta zawiera opis pracy, stan prawny we wspólnocie, czas trwania pracy i postanowienia dotyczące wygaśnięcia umowy;
- c) jeżeli przełożony generalny nie znajdzie wystarczającej liczby lub odpowiednio przygotowanych członków na pracowników, generalat ma prawo zatrudnić innych ludzi.

Międzynarodowe komisje Towarzystwa

7.52

Kapituła generalna przez zarządzenia może powołać komisje potrzebne do wykonania prac generalatu. W ramach przygotowań do następnej kapituły generalnej, generalat uwzględnia dokonanie oceny efektywności każdej komisji.

7.53

Generalat mianuje przewodniczących międzynarodowych komisji. Członkowie generalatu mogą być przewodniczącymi tych komisji.

7.54

Wszystkie wydatki międzynarodowych komisji są objęte budżetem generalatu.

7.55

Międzynarodowa komisja finansowa jest stałą komisją Towarzystwa, złożoną z trzech członków, wybranych przez kapitułę generalną według procedury następującej:

- a) nowy generalat, po skonsultowaniu się z prowincjami, proponuje kandydatów do komisji. Kapituła generalna wybiera członków komisji w ten sam sposób, jak konsultorów generalnych;
- b) jeżeli wakuje stanowisko w komisji finansowej, przełożony generalny, z głosem wiążącym wszystkich konsultorów, wybiera dla niej nowego członka.

7.56

Do obowiązków komisji finansowej należy:

- a) służyć generalatowi radą we wszystkich ważnych sprawach finansowych;
- b) udzielać generalatowi zalecenia o wszystkich przedsięwzięciach zarządzania nadzwyczajnego, których koszty wynoszą więcej niż 250.000 EUR;
- c) udzielać zalecenia generalatowi w przypadku, gdy ma on dać zatwierdzenie na zaciągnięcie przez generalat czy prowincje długów ponad 250.000 EUR;
- d) przeglądać budżety misji, składając z tego sprawozdanie generalatowi, synodowi generalnemu i kapitule generalnej;
- e) przeglądać roczne sprawozdania finansowe generalatu i wszystkich prowincji, składając z tego sprawozdanie generalatowi i kapitule generalnej;
- f) jeśli uważa, że prowincja ma trudności finansowe lub prowadzi wątpliwą politykę finansową, komisja finansowa stosuje procedurę następującą:
 - 1) przekazuje generalatowi zalecenia;

- 2) następnie przełożony generalny, z głosem wiążącym swojej rady, zatwierdza te zalecenia, a ekonom generalny zawiadamia prowincję o tych zaleceniach;
- 3) sprawozdanie o powstałej sytuacji i odpowiedź prowincji na zalecenia przekazuje się synodowi generalnemu i kapitule generalnej;
- g) proponować generalatowi odpowiednie rozwiązania, jeśli komisja uważa, że generalat przeżywa trudności finansowe, i w razie potrzeby, przekazać sprawozdanie synodowi generalnemu;
- h) przeglądać każdego roku dwuletni plan generalatu i ustalać na następny rok finansowy wysokość opłat, przekazywanych przez różne prowincje na utrzymanie generalatu.

Siedziba generalatu

7.57

Wszyscy członkowie generalatu żyją w międzynarodowej siedzibie w Rzymie lub w pobliżu. Dom ten może również służyć jako międzynarodowy dom studiów.

7.58

Ponieważ dom ten nie należy do żadnej prowincji, wspólnota ma prawo, zgodnie z normami dyrektorium generalnego, ułożyć szczegółowe reguły, określające sposób życia i uczestniczenia wspólnoty w wybieraniu własnego zarządu.

7.59

Rada apelacyjna dla wspólnoty domu generalnego składa się z członków generalatu. Jeżeli jeden lub więcej członków generalatu bierze udział w apelacji wtedy nie biorą udziału w głosowaniu.

Prowincje, wiceprowincje i wikariaty

7.60

Prowincja ustanawiana jest zazwyczaj dla określonego terytorium. Może także posiadać wspólnoty poza tym terytorium, po otrzymaniu zgody innych prowincji, jeśli ich dotyczy. Zgodnie z prawem ogólnym i własnym prowincja ma prawo:

- a) ustalać własną formę zarządzania;
- b) przyjmować członków do prowincji, a tym samym do Towarzystwa;
- c) kierować swoim życiem wspólnotowym, apostołatem i formacją;
- d) zakładać domy, po konsultacji z generalatem i znosić domy, za zgodą generalatu;
- e) załatwiać wszystkie inne sprawy przekazane jej przez nasze reguły lub zarządzenia kapituły generalnej.

7.61

Wiceprowincja, zgodnie z prawem ogólnym i własnym, ma prawo ustalać:

- własną formę zarządzania,
- przyjmować członków do wiceprowincji,
- kierować swoim życiem wspólnotowym.

Generalat ze szczególną troską pomaga w rozwoju wiceprowincji, zwłaszcza w dziedzinie zdobywania powołań, formacji i apostołatu. Wiceprowincja zakłada lub znosi domy za zgodą generalatu.

7.62

Wikariat znajduje się pod opieką generalatu i posiada własną formę zarządzania, przyjmuje członków do Towarzystwa i kieruje swoim życiem wspólnotowym zgodnie ze statutami wikariatu.

- a) Relacja przełożonego generalnego do wikariatu jest analogiczna do tej, jaka istnieje między prowincjałem i jego prowincją. Przełożony generalny może delegować danemu superiorowi

wikariatu te kompetencje przysługujące prowincjałowi, które przełożony generalny uzna za właściwe w odniesieniu do osoby, miejsca i czasu.

- b) Zaciąganie długów, sprzedaż lub zakup własności i wszelkie transakcje na sumę ponad 25.000 EUR muszą być zatwierdzone przez przełożonego generalnego i otrzymać zgodę jego rady.
- c) W kapitule wikariatu bierze udział członek rady generalnej; jeśli to możliwe, jest to konsultor, który pozostaje w łączności z danym wikariatem.

7.63

Region jest geograficzną częścią prowincji, związany statutami prowincji i ustanowiony przez urzędowy dokument, wydany przez prowincję. Prawa i obowiązki regionu określone są w tym dokumencie, który stanowi integralną część statutów prowincji.

7.64

Prowincjał składa generalatowi co roku sprawozdania o stanie swej prowincji i dostarcza wszystkie inne sprawozdania wymagane przez generalat. Troszczy się o dobro Towarzystwa przez popieranie międzyprowincjalnych wskazań, współpracy i projektów, ilekroć jest to konieczne lub pożądane.

7.65

Jednostki administracyjne przedstawiają jak najszybciej sekretarzowi generalnemu protokół i oficjalne uchwały swojej kapituły, zgromadzenia lub synodu. Do generalatu przesyła się również protokoły ze spotkań zarządów jednostek lub ich streszczenia.

7.66

Pod kierunkiem lub przy współpracy przełożonego generalnego, prowincjałowie tego samego obszaru kulturalnego lub geograficznego mogą koordynować sprawy swoich ludzi, działalności

i środków finansowych, jeśli ten wspólny wysiłek przyniesie dobro im lub całemu Towarzystwu.

7.67

Gdziekolwiek jest to pożyteczne, członkowie zatrudnieni w zarządzaniu i komisje różnych prowincji spotykają się i przekazują sobie wiadomości w celu popierania wzajemnej współpracy.

7.68

Prowincje, z własnej inicjatywy lub na wniosek przełożonego generalnego, mogą dokonywać przeniesienia członków z jednej prowincji do drugiej. Jeśli dokonuje się takiego przeniesienia, należy postąpić w sposób następujący:

- a) należy w tej sprawie wysłuchać zainteresowanego członka i obu prowincjałów;
- b) sporządza się umowę, która określa czas przeniesienia, dokładny rodzaj pracy, która ma być wykonywana, postanowienia dotyczące wygaśnięcia umowy i wszystkie inne niezbędne informacje;
- c) warunkiem wymaganym do przeniesienia na stałe do innej prowincji jest, aby członek przepracował w prowincji go przyjmującej odpowiedni okres czasu;
- d) wymagany jest głos wiążący obu rad prowincjalnych. Umowę podpisuje zainteresowany członek i obaj prowincjałowie. Kopię umowy otrzymują wszystkie zainteresowane strony, a jedną należy przesłać do generalatu.

7.69

Statuty prowincjalne określają kompetentną władzę, która dokonuje koniecznych i (lub) przez generalat wymaganych zmian w statutach prowincjalnych i zarządzeniach, w okresie między kapitułami prowincjalnymi.

7.70

Statuty prowincjalne zawierają normy, które dają gwarancję, że programy i wskazania międzynarodowego Towarzystwa będą wspomagane przez niezbędne urzędy, programy, członków i (lub) pieniądze.

Zarządzanie dobrami materialnymi

7.71

Pieniądzy i innych dóbr nam ofiarowanych można użyć tylko zgodnie z wolą ofiarodawcy. Jeżeli pieniądze te nie stają się naszą własnością, np. pieniądze ofiarowane na misje, należy nimi zarządzać oddzielnie.

7.72

Wszystkie pieniądze naszych wspólnot należy zapisać w urzędowej książce finansowej i przechowywać we wspólnej kasie.

7.73

Przełożeni miejscowi i ekonomowie uzgadniają ze wspólnotą i szanują jej decyzje w odniesieniu do wydatków przekraczających codzienne koszty administracyjne. W tych przypadkach należy mieć na uwadze stan finansowy prowincji i Towarzystwa jako całości. Statuty prowincjalne podają dalsze wyszczególnienia.

7.74

Członkowie, którym powierzono zarząd dobrami materialnymi, wykonują go jako służbę dla wspólnoty i przedstawiają dokładne sprawozdanie w wyznaczonych okresach, zgodnie z postanowieniami naszych reguł. Zazwyczaj nie należy łączyć urzędów przełożonego i ekonoma. Statuty prowincjalne podają dalsze szczegóły.

7.75

Statuty prowincjalne określają, w jakich granicach wspólnoty, i członkowie żyjący oddzielnie, mogą dysponować dobrami materialnymi według własnego uznania i w jaki sposób mają składać sprawozdanie wobec prowincji.

7.76

Każda jednostka administracyjna posiada komisję finansową, której skład wybiera kapituła danej jednostki. Członkami komisji nie mogą być członkowie rady jednostki administracyjnej. Ekonom jednostki jest członkiem komisji bez prawa głosu. Obowiązki komisji określone są w statutach jednostki.

7.77

Zarządzanie sprawami finansowymi wszystkich apostołów, łącznie z tymi, które są prowadzone przez wspólnoty jako takie, należy jak najbardziej oddzielić od zarządzania własnością wspólnoty, aby można było lepiej pokazać stronę finansową naszych apostołów i lepiej ocenić nasze własne nastawienie do ubóstwa.

7.78

Do zadań ekonomów należy:

- a) przechowywać w aktach wszystkie dokumenty dotyczące umów i wszystkie dokumenty finansowe;
- b) posiadać bieżący inwentarz i wycenę wszystkich ruchomości i nieruchomości;
- c) prowadzić specjalny wykaz zobowiązań mszalnych, łącznie z liczbą otrzymanych Mszy świętych, intencji, stypendium i wykonania zobowiązania. Stałą kontrolę nad tym sprawuje przełożony lub jego delegat;
- d) spisywać wszystkie zobowiązania i fundacje, razem z potwierdzeniem otrzymania i ewentualnego wypełnienia zobowiązania;

- e) sporządzać miesięczne sprawozdanie finansowe i roczny bilans;
- f) przygotowywać roczny budżet;
- g) uzyskiwać coroczne sprawozdanie finansowe przygotowane przez dyplomowanego księgowego.

7.79

Sprawozdania finansowe jednostek administracyjnych i ekonoma generalnego przedstawiane są następująco:

- a) sprawozdanie finansowe przygotowane przez dyplomowanego księgowego wysyłane jest do ekonoma generalnego w ciągu dziewięciu miesięcy od zakończenia roku fiskalnego jednostki. Jeśli nie jest to możliwe, ekonomowi generalnemu powinno zostać przedłożone wyjaśnienie;
- b) ekonom generalny bada dokładnie roczne sprawozdania finansowe poszczególnych prowincji; jeśli jest to konieczne, prosi o wyjaśnienia. Sprawozdania te, razem ze sprawozdaniem generalatu, po przeliczeniu wszystkiego według jednej waluty, przedstawia ekonom generalny do rozpatrzenia generalatowi i międzynarodowej komisji finansowej;
- c) ekonom generalny przedstawia całosciowy bilans i bilans generalatu wraz ze sprawozdaniem komisji finansowej synodowi generalnemu na jego najbliższej sesji lub kapitule generalnej.

7.80

Ekonom generalny ma prawo wglądu w zarządzanie finansami prowincji i tych domów, które bezpośrednio podlegają generalatowi. Wszystkie zalecenia, które wyda po dokonaniu wglądu, muszą być zatwierdzone przez generalat. Informuje on prowincjała i ekonoma o swoich zaleceniach, zanim przedstawi je generalatowi.

7.81

Do działań zarządzania nadzwyczajnego należy:

- a) kupno i sprzedaż gruntów, budynków lub innej własności mającej wartość;

- b) kupno wyposażenia o długotrwałej użyteczności (urządzenia techniczne), z wyjątkiem ich wymiany;
- c) przebudowa lub rozbudowa istniejących obiektów;
- d) obciążanie hipoteczne lub zaciąganie długów;
- e) zmiana przeznaczenia nieruchomości, np. oddanie własności Towarzystwa komuś obcemu w dzierżawę lub najem;
- f) przyjmowanie poręczeń, żyrowań i darowizn z obciążeniami.

7.82

Finansowe przedsięwzięcia zarządzania nadzwyczajnego są załatwiane według procedury następującej:

- a) statuty prowincjalne określają wysokość kwoty, na którą wspólnota miejscowa potrzebuje zgody prowincji;
- b) prowincja lub generalat może samodzielnie wykonać przedsięwzięcia finansowe do kwoty 250.000 EUR; ponad tę kwotę potrzebna jest zgoda rady generalnej po otrzymaniu zalecenia komisji finansowej. Zasady postępowania w przypadku ubiegania się o zgodę można znaleźć w podręczniku administracyjnym;
- c) generalat lub prowincja na zaciągnięcie długu ponad 250.000 EUR potrzebuje zgody dwóch trzecich członków generalatu, dokonania konsultacji z synodem generalnym i otrzymania zalecenia komisji finansowej;
- d) we wszystkich wypadkach należy zwrócić uwagę na to, aby nie został obciążony żaden stopień zarządzania;
- e) generalat i prowincje muszą przestrzegać przepisów, wydanych przez Stolicę Świętą dla poszczególnych krajów, ustalających wysokość kwoty, na którą potrzeba specjalnej zgody Stolicy Świętej.

7.83

Zachęca się jednostki administracyjne, aby wpłacały składki do generalatu jak najszybciej po 1. stycznia. Przynajmniej połowa

sumy powinna jednak zostać wpłacona w terminie do końca maja, a pozostała część nie później niż do końca września. Jeśli jednostka nie może się zastosować do tego wymogu, ekonom jednostki powinien przedstawić ekonomowi generalnemu list z wyjaśnieniem.

7.84

W przypadku, gdy sprzedawana jest jakakolwiek własność, która została zakupiona bądź zbudowana ze środków finansowych międzynarodowego Towarzystwa, fundusze mają być zwrócone do generalatu proporcjonalnie do wysokości wkładu międzynarodowego Towarzystwa w całościowy koszt przedsięwzięcia. Wysokość pierwotnego wkładu międzynarodowego Towarzystwa musi być uwzględniona w zestawieniu wpływów i wydatków jednostki, aby można było w przyszłości zweryfikować jego istnienie. Kwoty zwracane do generalatu ze sprzedaży własności na terenie, który pierwotnie był terenem misyjnym, zostają ponownie zainwestowane w misje.

7.85

Jednostka administracyjna przekazuje salwatoriańskim misjom lub nowym fundacjom co najmniej 20% dochodów ze sprzedaży własności. Funduszami tymi zarządza generalat. Własność sprzedana jako przeniesienie lokaty kapitału lub sprzedana w celu przeniesienia środków na inne apostołaty są z tego wyłączone.

7.86

Wszystkie jednostki przekazują przynajmniej jeden procent swojego dochodu brutto na salwatoriańskie dzieła misyjne poprzez swoje własne prokury misyjne, jako wyraz solidarności i współodpowiedzialności, jak również znak przeżywanego ubóstwa. Ponadto przekazują one kolejny jeden procent swojego dochodu brutto na Międzynarodowy fundusz na rzecz formacji. Wypełnienie tych obowiązków musi być wykazane w ich rocznych

raportach, przy wykorzystaniu formularzy wskazanych przez ekonoma generalnego.

Fundusze generalatu

7.87

Generalat utrzymuje Fundusz zastrzeżony w wysokości 250.000 EUR. Odsetki z tego funduszu mogą być wykorzystywane albo na wydatki bieżące generalatu, albo do rozbudowy samego funduszu. Przed wykorzystaniem kapitału tego funduszu wymagane jest zalecenie Międzynarodowej Komisji Finansowej.

7.88

Fundusz solidarności istnieje po to, aby można było nieść pomoc jednostkom znajdującym się w potrzebie lub podejmować niezbędne projekty.

- a) Pewien procent dochodu brutto jednostek administracyjnych jest corocznie przekazywany do funduszu solidarności. Wysokość tego procentu może być zmieniana przez synod generalny lub przez kapitułę generalną.
- b) Prośby o pomoc finansową z funduszu solidarności przedstawiane są generalatowi poprzez ekonoma generalnego. Generalat dokładnie analizuje prośbę i przedstawia ją, wraz ze swoją końcową oceną, Międzynarodowej Komisji Finansowej, do której zwraca się o wydanie zalecenia. Dopiero po wydaniu zalecenia przez Międzynarodową Komisję Finansową generalat może ostatecznie zatwierdzić projekt i kwotę, którą należy przekazać.
- c) Jeśli kwota z funduszu solidarności, o którą się zwrócono, jest większa niż dostępne środki, generalat może zwrócić się o pomoc do prowincji. Generalat może wówczas wyrazić zgodę po otrzymaniu od prowincji kwoty ich darowizn na dany cel.

7.89

Fundusz na rzecz realizacji projektów jest odrębną jednostką rozliczeniową wykorzystywaną przez generalat do rozliczania dużych projektów i wydatków nadzwyczajnych. Zasadniczym powodem prowadzenia osobnej jednostki rozliczeniowej jest wyłączenie tych wydatków z administracji generalnej Towarzystwa i domu generalnego. Wszystkie dochody z czynszów z hotelu, sklepów itp. znajdujących się w domu generalnym, są rozliczane w funduszu na rzecz realizacji projektów.

7.90

Fundusz na rzecz formacji jest funduszem kapitałowym wspierającym programy formacyjne Towarzystwa.

- a) Fundusz na rzecz formacji pokrywa jedynie te koszty formacji podstawowej nowych i rozwijających się jednostek, których nie są w stanie pokryć prokury misyjne ani misyjne jednostki administracyjne.
- b) Dotacji zazwyczaj udziela się na programy formacyjne w nowych i rozwijających się jednostkach Towarzystwa, chyba że jednostki te są samowystarczalne. Generalat może jednak zdecydować o przyznaniu innym jednostkom znajdującym się w potrzebie dotacji na cele formacyjne, ale tylko w wyjątkowych sytuacjach.
- c) Na podstawie zalecenia Międzynarodowej Komisji Finansowej i ekonoma generalnego, generalat określa lokatę inwestycyjną aktywów (tzn. jak ma być zainwestowany kapitał). Międzynarodowa Komisja Finansowa i ekonom generalny udzielają generalatowi zaleceń również co do tego, gdzie należy inwestować fundusze. Wysokość rocznych dotacji nie może przekraczać 5% trzyletniej ruchomej średniej wartości funduszu.
- d) Jeśli w jakimś momencie w przyszłości wszystkie programy formacyjne będą samowystarczalne, synod generalny lub kapituła generalna może na nowo zdefiniować cel tego funduszu.

ROZDZIAŁ ÓSMY

Nasze reguły, ich cel, obowiązywanie i interpretacja

8.1

Językiem urzędowym konstytucji i dyrektorium generalnego jest angielski.

8.2

Generalat zatwierdza tłumaczenia, zrobione z tekstu urzędowego.

Spis treści

Wstęp przełożonego prowincji ks. Piotra Filasa do wydania polskiego z 2015 roku	3
Dekret Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego z dnia 27 listopada 2012 roku	5
Wstęp generała ks. Milтона Zonty do wydania z 2015 roku	6
Dekret Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego z dnia 26 września 2006 roku	8
Dekret Kongregacji ds. Zakonów i Instytutów Świeckich z dnia 8 grudnia 1983 roku	9
Wstęp generała ks. Gerarda Rogowskiego do wydania z 1984 roku	10
Przedmowa	12

KONSTYTUCJE TOWARZYSTWA BOSKIEGO ZBAWICIELA

Rozdział pierwszy	
Nasze powołanie i posłannictwo salwatoriańskie	15
Rozdział drugi	
Nasze życie apostołskie	17
Rozdział trzeci	
Nasze życie według rad ewangelicznych	19
Rozdział czwarty	
Nasze życie wspólnotowe	26
Rozdział piąty	
Nasze zjednoczenie z Chrystusem	29

Rozdział szósty	
Nasza formacja podstawowa i ciągła	32
Rozdział siódmy	
Zarządzanie Towarzystwem	36
Rozdział ósmy	
Nasze reguły, ich cel, obowiązywanie i interpretacja	53

DYREKTORIUM GENERALNE TOWARZYSTWA BOSKIEGO ZBAWICIELA

Rozdział pierwszy	57
Nasze powołanie i posłannictwo salwatoriańskie	57
Rozdział drugi	59
Nasze życie apostołskie	59
Rozdział trzeci	61
Nasze życie według rad ewangelicznych	61
Rozdział czwarty	64
Nasze życie wspólnotowe	64
Rozdział piąty	65
Nasze zjednoczenie z Chrystusem	65
Rozdział szósty	66
Nasza formacja podstawowa i ciągła	66
Rozdział siódmy	70
Zarządzanie Towarzystwem	70
Rozdział ósmy	102
Nasze reguły, ich cel, obowiązywanie i interpretacja	102